

TÓTH IMRE

MAGYAR ŐSTÖRTÉNET

Előszó helyett:

Átvettük?

Finnugor-török alapokon álló nyelvészeink és történészeink mára több könyvtárnyi irodalmat hordtak össze, és ezt, mint állításaikat önmagában igazoló tényt igyekeznek a nyilvánossággal elfogadtatni. Lehetne is ebben valami, ha az egész tudományuk valós alapokra épülne, nem pedig hipotézisekre, előítéletekre, és hamis következtetésekre. Irományaikban rengeteg az egymásra hivatkozás, melyek nyomán a többiektől idézett tévedések szép lassan igazságokká, tényekké „nemesednek". Magabiztosságuk időnként annyira túlteng, hogy még az egyéb tudományos területek kutatásainak eredményeit is megkérdőjelezik a sajátjukra hivatkozva! Így fordulhatott elő például az, hogy Luigi Cavalli-Sforza és társai magyarokat is érintő nemzetközi genetikai kutatásainak eredményeit kétségbe vonta egyik jeles finnugristánk: *„Honti László mutatott rá: az amerikai tudós és szerzőtársai úgy írtak az uráli nyelvcsaládba tartozó népek elterjedéséről, hogy a finnugrisztika másfél évszázada világszerte művelt tudományából egyetlen munkát idéztek, ...míg a még tágasabb diszciplináéból, az uralisztikából egyet sem..."*
Még szerencse! – mondhatnánk. A genetika ugyanis valódi tudomány, amelynek eredményeit nem lehet efféle áltudományok elvárásaihoz igazítani! Hasonló eset volt, amikor egyik turkológus történészünk szintén „*rámutatott*" Hideo Matsumoto japán genetikus „*történeti és módszertani tájékozatlanságára*". *(Róna-Tas, 1990)* (Forrás: Genetika és (magyar) őstörténet: a közös kutatás kezdeténél. MT 2008. október)

Tekintve, hogy mára sok minden megváltozott, érdemes lenne újra megvizsgálni a finnugorizmus alaptételeit! Kezdve a sohasem létezett finnugor ősnéppel, és a lakhatatlan finnugor őshazával, egészen a „mi mindent másoktól vettünk át" tételéig. Ez utóbbit ugyan, talán sohasem mondták ki nyíltan, de kimondatlanul is visszaköszön minden finnugrista állításból.

Teljesen egyértelmű, hogy a kietlen körülmények között tengődő, életmódjából kifolyólag elmaradott, vad és tudatlan ősök <u>feltételezése</u> képezi az alapját annak a hamis állításnak, hogy nekünk mindent, ami az európai fogalmak szerinti civilizációt jelentheti, másoktól kellett átvennünk! Már többen leszögezték: ha mindaz igaz lenne, amit a finnugristák állítanak, és elvennénk (honfoglaló) őseinktől mindazt, amit szerintük másoktól vettek át, akkor a honfoglalókat nyugodtan ábrázolhatnánk makogó majomcsordaként is, hiszen a lovaikon és a nyilaikon kívül semmijük sem maradna! (Igaz, a majmoknak még ennyijük sincs.) Nyelvünk finnugor eredetűnek nem tartható elemeit is következetesen másoktól származtatják, pláne, ha találnak valami rokonítható az átadónak feltételezett nyelvekben. Teljesen abszurd, és nyilvánvalóan az említett hamis tételre alapozott elképzelés az, hogy magyar eredetű szó nem is létezik, és amit

nem tudnak sehová sem kötni, az ismeretlen eredetűnek nyilváníttatik! Még abszurdabb az a feltételezés, hogy szavaink még akkor is átvételnek minősíthetők, ha az „eredeti” nincs is meg az állítólagos átadó nyelvben, mert úgymond: az is lehetséges, hogy abból az idők során már kikopott! Csakis ilyen sarlatánságok vezethettek oda, hogy pl. Kristó Gyula: *Etnikai viszonyok Magyarországon Szent István király korában* c. írásában azt állíthatta, hogy XI. századi helységneveink közül *„..47 helynévből 21 a szláv, 17 a magyar, 7 a török és végül 2 a német.”* Kristó természetesen latin nyelven leírt szövegekre hivatkozik, amelyek köztudottan eltorzították a magyar neveket, mint pl. *Baluuanis* (Bálványos), *Fizeg* (Füzes), *Hurhyda* (Úrhida), *Kopus* (Kapus vagy Kapos), *Samtag* (Szántó), stb. Annál meglepőbb, hogy Kristó szerint egyértelműen szláv név *Zalesi, Zemogny* és természetesen *Wissegrad,* holott minden további nélkül feltételezhető lenne az is, hogy *Zalesi* helyes olvasata Szeles, esetleg Szállás, *Zemogny-é* pedig Zimony, Somogy vagy Szemény! Külön érdekesség Veszprém nevének magyarázata: *„a Veszprém név szláv nyelven értelmezendő, jelentése: makacs, önfejű, békétlen [ember]. ...Mivel azonban a szlávok a névadás e módját nem gyakorolták, hanem csak a magyarok és a törökök, eszerint Veszprém névadói ez utóbbiak lehettek...”* Ez aztán a magyarázat! Kristó szerint *„..szláv közvetítéssel került be a magyarba a Duna, Tisza, Dráva, Száva, Maros, Szamos, Körös, Temes, Olt, Vág, Garam, Nyitra, Ikva, Rába, Marcal, Zala, Kerka, Mura neve, vagyis a nagyobb vizeké túlnyomórészt.”* Továbbá: *„Mivel a végső fokon indoeurópai vízneveket már a honfoglaló magyarok átvették a szlávoktól, egyértelmű, hogy ezek szláv formájukban 895 előtt léteztek.*” Mivel tehát a magyarok átvették, *egyértelmű*, hogy szláv formájukban már léteztek! (Valódi bizonyíték erre természetesen nincs, nem is lehet, mert nem igaz.) Fura logika, érdemes alaposan átgondolni!
Érdekes a személynevek megoszlása is: *„..43 személy közül török eredetű nevet viselt 15, szlávot 13, németet 10 és magyart 5.”* Így például török név a Bese és a Bor, míg szláv a Drága, a Péntek, a Szombat és az Unoka. Teljesen világos, hogy Kristó mindent szétosztott a nem magyarok között, amit csak tudott! A többi finnugrista pedig ettől kezdve már bizonyított tényként kezeli az állítólagos *szláv* és *török* település és személyneveket Szent István korában.

Érdemes aztán elgondolkodni azon is, hogy miért állítják nyelvészeink azt, hogy egy földrajzi név csak akkor lehet magyar eredetű, ha azt mi, a mai magyar nyelvből meg tudjuk magyarázni!? Először is utána kellene nézni annak, hogy más népek hogy állnak ezzel, és milyen arányban tudják magyarázni a saját településeik, folyóik, hegyeik nevét? Meglepő eredményeket kapnánk, nagyon gyakran ugyanis fogalmuk sincs róla, mi - honnan származik! Nyilvánvalóan kettős mérce az, ha magunktól mégis minden esetben elvárjuk a magyarázatot! Svédországban például van Falun és Birka nevű település, de ezek a szavak svédül nem jelentenek semmit. Magyarul viszont értelmezhetők, mégsem állítja senki, hogy akkor ezek magyar eredetű nevek. Ugyanez érvényes kell hogy

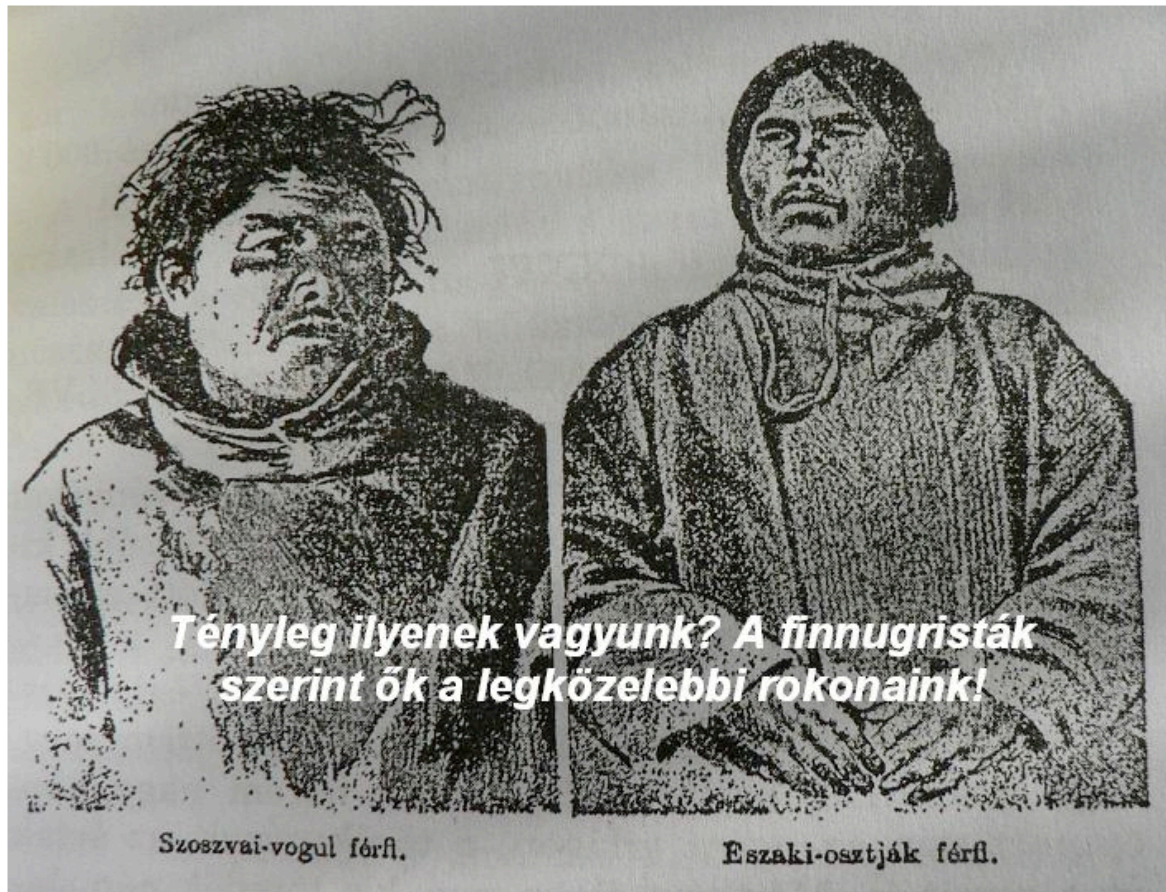
legyen, a szláv megfeleltetésekre is! Na persze, ha azt feltételezzük, hogy itt előttünk szlávok éltek, és a magyarok csak a honfoglaláskor jöttek be a Kárpát-medencébe, ráadásul beszélni is alig tudtak, akkor érthető a szláv nevekkel való próbálkozás. De az előttünk itt élő szlávokra semmi bizonyíték nincs, sőt, mint már tudjuk, magyar népünk a Kárpát-medence őslakója. (Ld.: alább!) Egy példa erejéig viszont még maradjunk a honfoglalóknál!

Talán még a nyelvészeinknél is keményebben dolgoznak néprajzosaink azon, hogy kimutassák: mit, mikor és kitől vettünk át! Az alaptétel itt is ugyanaz, a mi barbár „lovasnomád" őseinknek jóformán semmije sem lehetett, abból kell tehát kiindulni, hogy mindig ők voltak az átvevők! Az átvétel időpontját pedig meghatározzák az írásos bizonyítékok, azaz: amikor először szerepel valamilyen fennmaradt leírásban egy háziállat, használati eszköz, ruhadarab, vagy bármi más, akkor (vagy röviddel azelőtt) vettük át, és nyilvánvalóan azoktól, akikkel az adott szöveg alapján feltételezhető az érintkezésünk. Milyen érdekes, hogy a dolog fordítva is elképzelhető, sőt, sokszor nyilvánvaló, de az ilyen esetekről szóló tudósítások csak akkor jönnek elő, amikor valami egész mást akarnak bizonyítani velük! Legutóbb éppen azt, hogy az öltözködési szokásokkal, (nyelvvel, stb.,) nem lehet népeket azonosítani, mert például „*900 tavaszáról egy forrás arról tudósít, hogy a morvák magyarok módjára borotválják a fejüket,* (talán inkább arcukat – igaz, az is a fej része) *a bajor püspökök pedig magyar módra öltözködnek." Ugye, hogy a morvák és a bajorok ettől még nem magyarok!?* (MT: Genetika és magyar őstörténet)
Nem bizony. De vajon miért utánozták azok a bajor püspökök 900 tavaszán a magyarokat?

*

A legtöbb magyar honfitársunk számára nem újdonság, hogy eredetünk kutatása valahol, valamikor tévútra jutott. Akárki, akármit mondjon is, mi nem vagyunk „finnugorok”! A finnugrista nyelvészetre épített őstörténet szerint a legközelebbi rokonaink a vogulok és az osztjákok lennének, elég azonban rájuk nézni ahhoz, hogy az ember biztosan kijelenthesse: ez egyszerűen lehetetlen!

Egy vogul, meg egy osztják

Nincs ebben semmiféle előítélet, nincs rasszizmus, nem arról van szó, hogy zavar bennünket a „halszagú atyafiság”, egyszerűen az az igazság, hogy mi nem ilyenek vagyunk. Senki ne higgye el azt se, hogy az őseink mégis ilyenek lehettek, csak úgymond: megváltoztak közben, mert ilyen nem létezik. Akinek az ősei mongolidok voltak, az ma is mongolid, akinek pedig europidok, az meg ma is europid, ezt garantálják a gének! De hát akkor hogy juthattunk ide? Hogy lehet az, hogy Európa bármely népe jobban hasonlít ránk, mint azok, akiket a legközelebbi rokonainknak mondanak? Sokaknak talán meglepő, de valójában azért jutottunk ide, mert a történetírók „kifelejtették” hivatalos történelmünkből a Kárpát-medence europid őslakóit, akik már a honfoglalás előtt is itt éltek. Ők ugyanis legalább annyira az őseink, mint a honfoglalók! Erről szól ez az írás.

Történészeink maguk is egyre tarthatatlanabbnak gondolhatják a finnugor származáselméletet, mert egyre kevesebben állnak ki mellette, és egyre többen nyergelnek át a „török” lóra. Csöbörből vödörbe! A török eredeztetés ugyanúgy nem állja meg a helyét, mint a másik, mert ez is figyelmen kívül hagyja a valódi őseinket. Sokan azt hirdetik, hogy már nem is állítja senki a finnugor eredetet, csak a nyelvünket tartják annak. Ez sem igaz, hiszen állami vezetőink máig részt vesznek a „finnugor népek” találkozóin, ezzel pedig fenntartják és erősítik azt a látszatot, mintha mi is közéjük tartoznánk. Kormányportálunkon pedig máig olvasható „Magyarország történelme” címszó alatt a következő kronológia:

Kr.e. 4000 k.

Az uráli népek közösségének felbomlása (finnugorok és szamojédek szétválása).

Kr.e. 2000 k.

A finnugor nyelvi közösség szétválása. Az ugorok Nyugat-Szibériában maradnak...

895 tavasza *A besenyők kiűzik a magyarokat Etelközből. A honfoglalás kezdete.*

Ld: http://www.magyarorszag.hu/orszaginfo/adatok/tortenelem/kronologia.html

Azt is állítják egyesek, hogy a finnugor ősnyelv finnugor ősnép nélkül is létrejöhetett. Anélkül, hogy vitába szállnék a nyelvészekkel, azt állítom, hogy ez képtelenség! A kettő egymásra épülő hamis kombináció, ugyanolyan képtelenség, mint az, hogy magyar eredetű szó nincs, és mi a „finnugor” szavakon kívül minden egyebet másoktól vettünk át. A magyar nyelv magyar eredetű, és kizárt, hogy valaha is tömegével vettünk volna át szavakat bármilyen más nyelvből!

Kétségtelen, hogy úgy tanultuk: az őseink valahonnan keletről jöttek. Valóban voltak, akik onnan jöttek, és nem is csak a honfoglalók. De minden beköltöző, minden alkalommal olyan területre érkezett, ahol már valaki mások - mindenekelőtt évezredekkel korábban megtelepedett földművelők – éltek. Ennek bizonyítékai a régészeti leletek, amelyek közel tízezer évnyi folyamatos emberi jelenlétet igazolnak ezen a területen. Célzott régészeti kutatások hazánk területén ugyan alig akadnak, leginkább csak az útépítések miatti leletmentő ásatások zajlanak, mégis akkora a leletek tömege, hogy nem bírnak velük a régészek! 2005-ben például az összes feltárás egyötöde a budapesti építkezéseken, a maradék 95 %-a pedig az autópályák nyomvonalán zajlott.

„Az újkőkortól egészen a török kor végéig kerültek elő eddig leletek az egykori budai Skála parkolójában folyó régészeti feltáráson.” – olvashattuk az előbbiek egyikéről. Máshol arról írtak, hogy: *„A hazai régészeknek 300 évig biztosan van munkájuk! Az autópályák nyomvonalának régészeti feltárása kapcsán 300 évre meghatározzák azokat a kutatási helyeket, melyek kimaradtak, ám bizonyosan érdemes feltárni őket.*” *„A régészek nem tudnak mit kezdeni a lelethegyekkel! Tíz év alatt annyi régészeti lelet került elő az épülő autópályák nyomvonalán, mint korábban száz év alatt!”* - számolt be róla az Inforádió. Csak az M7-es autópálya Zamárdi és Ordacsehi közötti szakaszának nyomvonalán, mintegy

másfél milliónyi lelet került elő a feltárások során 2007-ben! <u>Mindez páratlan a világon, bárki elhiheti!</u>

Mivel a mi itteni történelmünket általában a honfoglalással kezdik, nézzük most először is azt, hogy milyen létszámú lehetett az a népesség, amely már akkor is itt élt, és mi lett a sorsa ennek a népességnek honfoglalás után? (Menjünk azután tovább, és nézzük meg azt is, hogy még korábban kik éltek itt, és azokkal mi történt!?) A História című folyóirat szerkesztői az 1996. évi II. számot, – tekintettel a honfoglalás 1100. évfordulójára - kimondottan a honfoglalásnak szentelték. Ebben ezt olvashatjuk erről:

„*...Jobbágyok és nemesek ősei. Ez egyúttal felveti a honfoglaló népesség lélekszámának kérdését. Akárhogy csűrjük, csavarjuk a tényeket, <u>kétségtelen, hogy a fennmaradt késő avar népesség</u>* ***<u>falulakó, földmíves tömegei legalább tízszeresét alkották Árpád magyarjainak</u>****. A földmívelő falusiak, a későbbi jobbágyok, elnyelték nyelvileg Árpád győztes seregét, akik alapját alkották a későbbi nemességnek.*"

Eszerint tehát az itt találtak legalább tízszer annyian voltak, mint a honfoglalók! Azt is olvashattuk, hogy a honfoglalók utódai a későbbi nemesek, míg az őslakóké a későbbi jobbágyok lettek.

Ugyanezt írta Werbőczy is, a híres „Hármaskönyvben”:
„A nemesség, amelyet többnyire a szabadok elnevezése alatt is szoktak érteni, úgy mondják, hogy eredetileg a hunnok és magyarok közt keletkezett, miután ezek Scythiából Pannoniába nyomultak, amelyet most változtatott néven, az itt lakó magyaroktól Magyarországnak neveznek.”

Krónikaíróink köztudottan a honfoglalók szemével nézték az eseményeket, ezért az őslakók náluk csak mellékszereplők lehettek. De mint ilyenek, az ő műveikben is ott vannak! Néhány példa:
„..Majd később Árpád vezér kegyesen ugyanennek a Ketelnek adományozta Sátorhalomtól egészen a Tolcsva vizéig az egész földet lakosaival egyetemben.” „..Salán vezér Árpád vezérnek különféle ajándékokon kívül nevetni való tréfaképpen küldött még két korsót tele a Duna vizével meg egy nyalábot Alpár homokjának a java füvéből. Azonfelül átengedve a Sajó folyóig terjedő földet lakosaival egyetemben. Erre Ond és Ketel hamarosan megjöttek Árpád vezérhez Salán vezér követeivel együtt; a küldött ajándékokat átnyújtották, és értesítették, hogy a földet összes lakosaival együtt megkapta adományban Árpád vezér.” *„..Mikor így gyökeret vertek, akkor az ott lakók intelmeire közös elhatározással kiküldték erős csapat élén Böngér fiát Borsot a lengyelek földje felé, hogy szemlélje meg az ország határait, továbbá gyepűakadályokkal erősítse meg egészen a Tátra-hegységig, s alkalmas helyen emeljen várat az ország őrizetére. Bors pedig, miután elbocsátották, jó szerencsével nekivágott a dolognak, és a nagy számban összegyűjtött parasztsággal a Boldva vize mellett várat építtetett...” „..Másnap pedig a Tisza mentén a Szamos folyó felé kezdtek lovagolni. Majd tábort ütöttek azon a helyen, ahol most Szabolcs van. Ott annak a földnek a lakói majdnem mind önként meghódoltak előttük, és lábukhoz borulva fiaikat kezesül adták, csak hogy bajuk ne legyen. Ugyanis félt tőlük szinte az egész népség, azonban előlük elfutva alig menekültek meg csak néhányan, akik aztán Mén-Maróthoz jutva cselekedeteiket hírül vitték. Ezek hallatára oly nagy rémület szállotta meg Mén-Marótot, hogy nem merte a kezét mozdítani. Tudniillik az ottlakók mindnyájan kimondhatatlanul rettegtek tőlük, mivel hallották, hogy Árpád apja, Álmos vezér, Attila király nemzetségéből származott. Ezért aztán senki sem hitte, hogy másképpen élhessen mint csak Álmos vezér fiának, Árpádnak és nemeseinek a kegyelméből. Tehát a legtöbben önként hódoltak meg nekik.” „..Akkor Szabolcs, ez a fölötte bölcs férfiú, megtekintett egy helyet a Tisza mellett, s midőn látta, milyen is az, kiokoskodta, hogy erősségénél fogva várépítésre való. Tehát - társainak közös tanácsa szerint is - összegyűjtve ott a köznépet, nagy árkot ásatott, és igen erős várat építtetett földből.” „..Ott a lápok alatt Tas, Lél apja, sok népet gyűjtött össze; vele aztán*

nagy árkot ásatott, s igen erős földvárat építtetett, amelyet először Tas várának neveztek, most pedig Sárvárnak hívnak. Miután a lakosok fiait túszul összeszedték, katonákkal megrakva a várat hátrahagyták." „Tétény pedig meg a fia, Horka, a nyíri részeken átlovagolva, nagyszámú népet hódítottak meg a Nyír erdeitől egészen az Omsó-érig." (Anonymus: Gesta Hungarorum)

Érdemes felfigyelni arra is, hogy Bors vezért az itt lakók *„intelmeire*" küldték ki a határokat megerősíteni. Az őslakók és a honfoglalók tehát, egymásnak ellenségei semmiképp sem lehettek! Többek között ennek köszönhető az, hogy a honfoglalók nem irtották ki, és nem is üldözték el az itt élőket. **Ezért aztán kényszerűen adódik a következtetés: semmiképpen nem lehet csak a „honfoglalókat" tekinteni a későbbi magyarság őseinek!** Már pedig itt éppen ez történt, illetve történik még ma is!
(A honfoglalók és az itt élők valójában rokonai voltak egymásnak, - Hunor és Magor testvérnépei - de ez is csak akkor érthető meg igazán, ha tisztázzuk végre valós történelmünket.) Anonymus egyébként művének előszavában egyértelműen ki is jelenti, hogy *„Magyarország királyainak és nemeseinek származását*" írja meg.

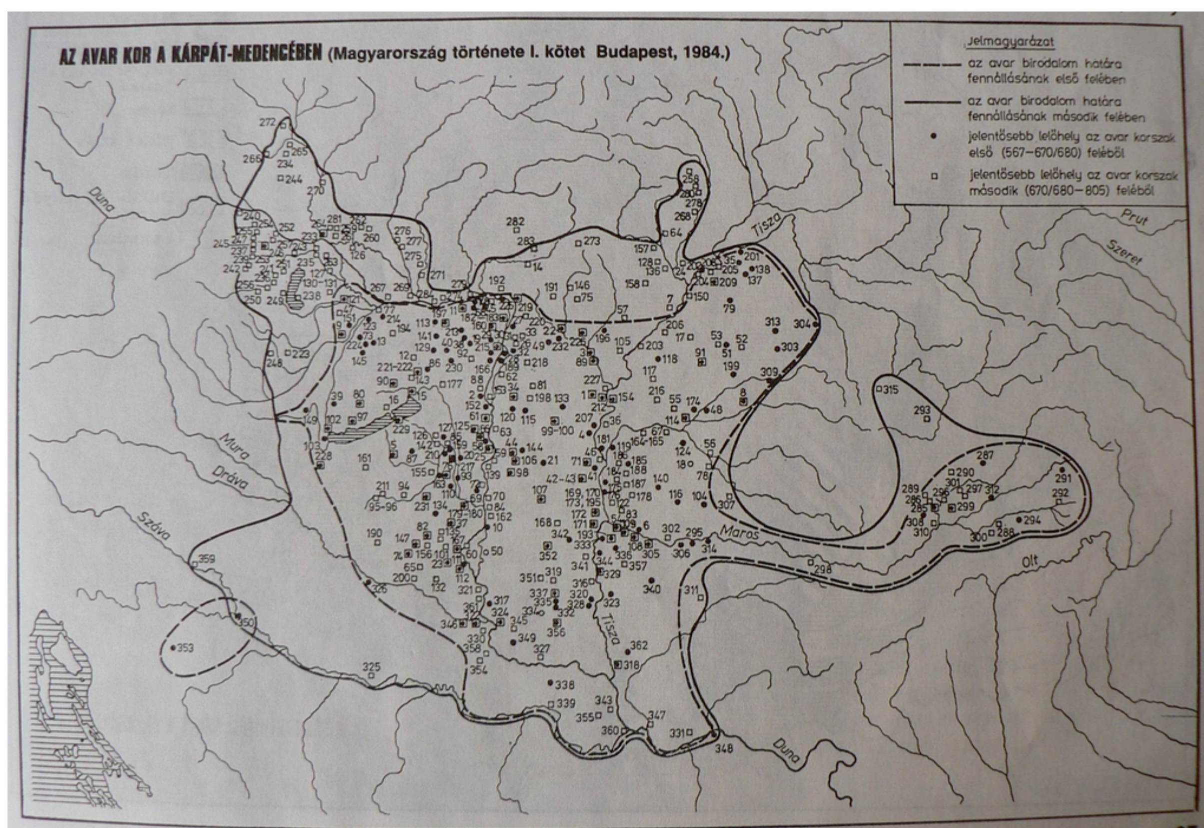
A következő kérdés az lehet, hogy akkor pontosan kik éltek itt a honfoglalás előtt? Erre természetesen az a hivatalos válasz, hogy azok, akik legutoljára elfoglalták a Kárpát-medencét, mert hiszen az előttük itt élőket nyilván ők is kiirtották, vagy elzavarták. Természetesen ez sem igaz! Itt soha nem irtottak ki semmiféle népet.
Az más kérdés, hogy időnként megváltozott az uralkodó réteg, és ez valóban véres összeütközéseket jelenthetett, de ez csak a „felső tízezer" ügye volt, a köznépet gyakorlatilag alig érintette.
Az avar-hunokról is tudni kell, hogy ők is csak az uralkodó rétegét adták az országnak, mellettük ugyanúgy itt élt a földműves köznép, méghozzá jóval nagyobb tömegben, mint az avar-hunok. Közéjük szép lassan beolvadtak a még korábbi urak, a szarmaták, a dáhok, (tahók) a jászok és a gepidák (tótok). Szó sincs tehát arról, hogy az avarok idején itt csak avarok éltek volna!
Mellesleg az avar-hunok szkítáknak tartották magukat. Teljes joggal, hiszen a fehér hunok és a pártusok utódai voltak.

„Gepida harcosok szolgálták az avarokat" – tudósít egy érdekes cikk 2006-ból. A bizonyíték: *„Tiszagyenda határában egy avar szolgálatban álló gepida nemzetségfő sírja, amelyet a régi Tisza egyik holtágának medrében találtak. A harcos mellé kétélű kardját, ezüstberakásos vascsatos, szíjvéggel és veretekkel díszített övét, aranyozott bronzszegecsekkel díszített pajzsát, nagyméretű bronz ivóedényét és vaslándzsáját helyezték el. A sírtól öt lépésnyire megtalálták a nemzetségfő veretekkel díszített felszerszámozott áldozati lovát és kutyáját...*"
(Mult-kor.hu, 2006. november 16.)

Mindebből két fontos következtetést is le lehet vonni:

1. Az avarok nem irtották ki, és nem üldözték el a még gepidákat sem. Sőt, amint látszik, közöttük egy gepida, akár az elithez is tartozhatott!
2. Eredetileg a gepida is szkíta jellegű nép kellett, hogy legyen, ha egyszer a halottat a fegyvereivel és a lovával együtt temették el!

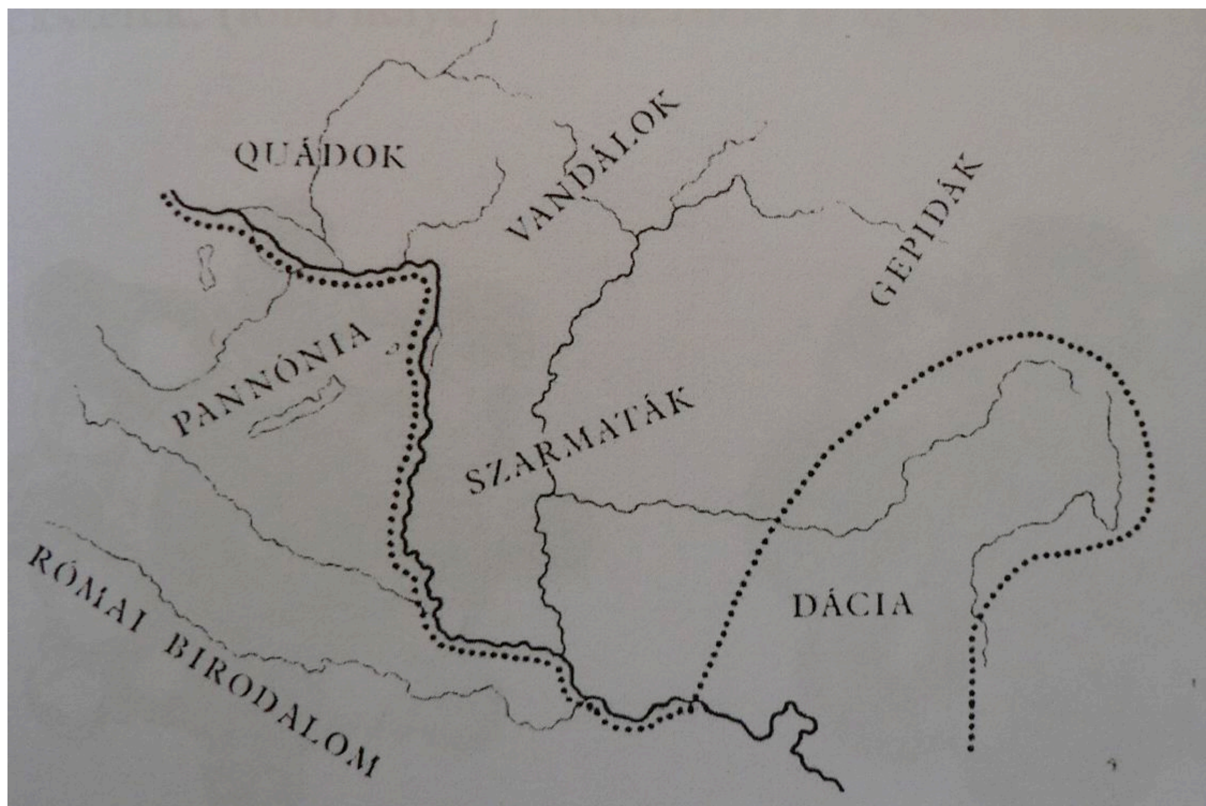
Az avar-hunok tehát békésen együtt éltek a korábban is itt lakókkal, de kétségtelen, hogy az ő idejükben itt már (kevés kivétellel) ők voltak az urak. Mindössze ezt a főszerepet veszítették el akkor, amikor az országot nem tudták megvédeni a nyugati betolakodóktól. Ezután ők is beálltak a sorba, és várva várták a felszabadító hun utódokat, a rokon honfoglalókat. Nem haltak ki tehát ők sem!

Hová lettek az avarok?

Hivatalos történelmünkben gyakran emlegetik az „avarok pusztaságait” annak érzékeltetésére, hogy Nagy Károly milyen „dicsőségesen” elbánt velük. Hivatkozásuk alapja Regino prümi apát korabeli krónikája, aki állítólag elnéptelenedett avar pusztákról írt. Olajos Teréz: Az avar továbbélés kérdéséről c. írásában viszont a következőket olvashatjuk erről:
"*...S jóllehet Regino krónikájának solitudines szavát sokan pusztaságnak, lakatlan földterületnek értelmezték, velük szemben meggyőzőek Szádeczky-Kardoss Samu érvei. Pontosan ez a szó (solitudo) ugyanennek a szerzőnek*

ugyanebben a művében pár mondattal korábban ugyanis egyáltalán nem néptelen, hanem nagyon is sűrűn lakott földet jelent."
Az avar-hunok „pusztaságai" tehát a valóságban sűrűn lakott területek lehettek!
Nyilván, sokan közülük megérték a honfoglalást is, hivatalos történelmünkből mégis nyomtalanul eltűntek. Ugyanígy eltűntek a római hódítást túlélő pannonok, (dunántúli földművesek) eltűntek a dáhok (dákok) és a velük szövetséges, rómaiakat kiverő alföldi szarmaták, eltűntek a szarmatákkal rokon Duna-Tisza között élő jazigok, akiknek a helyére viszont később lepottyantak az égből a jászok. (Az utóbbi kettő ugyanaz a nép, csak az egyik a saját, a másik az idegen megnevezése.) A valóságban természetesen egyikük sem tűnt el, biztosak lehetünk abban, hogy mindannyiuk leszármazottai itt élnek közöttünk!

Hová lettek a pannonok és a szarmaták?

A IV-V. században a hunok voltak itt az urak, az ő „honfoglalásukról" írta Orosius szerzetes Kr.u. 417-ben azt, hogy: *„Pannónia európai ország, amit nemrég a hunok foglaltak el, ezt az országot a nép saját nyelvén* ***Hungaria****-nak nevezi."* Országunk tehát a hunok neve után, a hun kortól kezdve Hungária! A hunok is szkíták voltak, hasonló nyelven beszélő testvérei az itt lakó magoroknak, azaz a magvető földműveseknek.

Volt aztán a kárpát-medencei történelemnek egy még korábbi állítólagos vészkorszaka is, amikor (hivatalosaink szerint) hatalmas hódító inváziók törölték el az itteni civilizációt, ez pedig a bronzkor volt. Mára szerencsére ezen

is túl vagyunk! Köszönhetően a régészetnek, ma így festenek ezek a borzalmas „inváziók”:
„*...Sánta Gábor régész közlése szerint az új kultúrát halomsíros kultúrának nevezik. A leletek alapján* (korábban) *azt gondolták, hogy komoly etnikai váltás is történhetett, a Kárpát-medencét "inváziószerűen" elözönlötték a mai München környékén, a Cseh-medencében, valamint a Közép-Duna vidékén kialakult úgynevezett halomsíros kultúra képviselői.”* (Északon megkerülték a Kárpátokat, úgy kerültek oda! TI) *„**Ma úgy látjuk, hogy kisebb közösségek, néhány nemzetség, család szivárgott be** és az éghajlati változásokkal együttesen késztették a helyi lakosságot, hogy átvegyék a betelepülők anyagi kultúráját, halomsíros temetkezési szokásait"* (Összetartozást szimbolizálnak az elásott bronzkincsek. Múlt-kor.hu, 2007. október 20.)
„*...Korábban ugyanis arról volt szó, hogy egy-egy új régészeti kultúrának, tehát anyagi kultúrának, tárgytípusoknak, esetleg építkezési módnak a megjelenését kivétel nélkül mindig migrációval, vagyis egy új népcsoportnak a megjelenésével hozták kapcsolatba. Gordon Childe híres régész volt az első, aki a század első felében arról beszélt, hogy az új kultúrák mindig bevándorláshoz, új népcsoportok megjelenéséhez köthetők. Aztán voltak, akik egyenesen azt gondolták, ezek az új népek agyoncsapták a régit, és a helyükbe telepedtek. Lám, lám, hiszen egész más kerámiát használnak, mondták..*” (Bánffy Eszter régész)

Tanulságnak sem utolsó, de a lényeg számunkra most csak az, hogy nem irtották ki az itt élő népet még a bronzkorban sem. A rézkorban pedig, eddigi ismereteink szerint még nem nagyon létezett a háború, azelőtt még annyira sem, így tehát joggal feltételezhetjük azt, hogy az újkőkori földművesek utódai éltek itt még a honfoglalás idején is, - kiegészülve természetesen az időközben beköltözött szkítákkal.
Hogy létezhet az, - kérdezheti bárki – hogy ezt eddig nem így tudtuk, és hogy erre nem is gondoltunk? A legfőbb ok természetesen a „hivatalos történelem”, amit megtanítottak nekünk az iskolákban, és amihez természetünknél fogva, körömszakadtunkig ragaszkodunk. Az ember ugyanis azon, amit fiatalon megtanult és igazságként elfogadott, azon szinte képtelen változtatni! (Valószínűleg tudják ezt a hivatalosok is!) Ennek ellenére akadtak már régebben is sokan, akik rájöttek a helyes megoldásra, de az ilyeneket a finnugorizmus térnyerése óta mindig is mellőzték, kigúnyolták, munkájukat lehetetlenné tették. (Gyakorlatilag ma is ezt teszik.) Magyar Adorján például ezt írta egykor:
"Olvastam Marjalaki Kiss Lajosnak Anonymus és a magyarság eredete c. rendkívül érdekes, nemrég megjelent tanulmányát, amelyben azt bizonyítja, hogy a magyarság Magyarországnak őslakossága, illetve, hogy az országot Árpád honfoglalását már ezredévekkel megelőzőleg is magyarság lakta. Szerény véleményem szerint is, a magyarság őshazája Magyarország, azaz a Kárpátok medencéje, amelyben fajunk és nyelvünk kialakult, és ahol magas szellemi műveltsége volt már azon ősidőkben, amikor az árja népek még nem léteztek.

Magyarországi eredeti ősnépünk, azaz az ősmagyarság legnagyobb része beláthatatlan időktől fogva békés földművelő nép volt, - aminthogy ma is az – és mindig magyarul beszélt, azaz helyesebben szólva: mai magyar nyelvünk ősalakját beszélte. E nép, vagy faj az ezredéveken át, időközönként számtalan rajt bocsátott ki magából, hol északra, hol keletre, hol délre és nyugatra, amely kivándorolt szakadékai kint néha nagy műveltségeket is alapítottak, (szumirok, pelazgok, etruszkok, stb.) majd hosszú idők folyamán nyelvileg, fajilag elváltoztak, átalakultak, más népek közé vegyültek, de mindenfelé olyan nyomokat hagytak maguk után, hogy ezeket a tudósok és kutatók a világ különböző részeiben észrevevén a magyarságot hol innen, hol onnan származottnak kellett, hogy gondolják. ...Teljesen megoldódik azonban a rejtély, ha a magyarság őshazájának magát Magyarországot tekintjük. Sőt, csak így fejthetjük meg azt is, hogy a magyarság szervesen illeszkedik bele a közép-európai kerekfejű, kis- vagy középtermetű fajba s hogy arcjellegében is a környező népektől, amelyek nagyrészt különben is csak elárjásodott fajrokonai, alig különbözik, valamint hogy nyelve, szókincse, népszokásai, népmeséi, viseletei is azokéval bár egyezőek, de sokkal őseredetibb jellegűek."

Magyar Adorján

Sokak számára talán meghökkentő lehet, de tényleg igaz, hogy itt már 6-8 ezer évvel ezelőtt is olyan élet folyt, mint a XIX. századi magyar falvakban! Az emberek szántottak-vetettek, házakat építettek, állatokat tartottak, kiégetett kerámiákat készítettek, szaporodtak és terjeszkedtek.

Az alábbi képen egy rekonstruált újkőkori ház látható. (Polgár) Díszítése a klasszikus újkőkori vonaldíszes - szalagdíszes festés. Hasonló szerkezetű házak még a XX. században is épültek Magyarországon!

A Magyar Nemzeti Múzeum honlapján a következőket olvashatjuk erről az időszakról:
„*Az Alföld település-sűrűsége az újkőkor idején elérte, sőt meghaladta a mai települések számát, és a lakóházak mérete gyakran jelentősen meghaladta mai átlagos lakásaink méretét*." (Állandó kiállítás: Kelet és Nyugat határán - A magyar föld népeinek története Kr. e. 400 000 - Kr .u. 804-ig)
Ugye megdöbbentő! Európa történelme ezek szerint nem a görögökkel kezdődött, hanem az itt élő földművesekkel, úgy négy-ötezer évvel korábban!

Nem tudhatjuk, hogy az újkőkorban itt élők hogyan nevezték önmagukat. A legkorábbi (közel 2500 éves) erre vonatkozó feljegyzés Hérodotosztól származik, aki szerint az itt lakók „syginnák" voltak. Ez a szó szerintem a szögin, szegin, azaz a mai szegény szónak görög módra leírt változata. (Szöginek, szeginek.) Minden további nélkül elképzelhető, hogy az itt élő földművesek Hérodotosz korában már valóban szegényeknek tartották magukat, hiszen akkorra már mindenütt megjelentek a fegyverrel hatalmat szerző, aranyban-ezüstben díszelgő uralkodó csoportok. Itt, az újkőkorban viszont, ilyenek még nem léteztek.

7000 éves, karcolt vonaldíszes, csőtalpas tál

Általánosan elfogadott, hogy a „történelem előtti” időkben, népnév hiányában az adott területre jellemző kultúrával határozzák meg az ott élőket. A Kárpát-medencére legjellemzőbb első ilyen, a helyben kialakult vonaldíszes kerámia kultúrája volt, ezért az itt élőket a vonaldíszes kerámia népének nevezzük.
Létezett Alföldi Vonaldíszes Kerámia (AVK), Dunántúli Vonaldíszes Kerámia (DVK), Bükki Vonaldíszes Kerámia kultúra, stb., de ezek a valóságban csak annyira tértek el egymástól, mint mondjuk a kalocsai hímzés a matyótól. Tulajdonképpen természetes is, hogy tájegységenként változik a módi, így volt ez akkoriban is. Hogy hogyan éltek újkőkori őseink, arról a következő érdekes tudósítás adhat némi információt:

„Sajtot ettek az Alföldön a neolitikumban! 8000 éves agyagedényeken talált zsíros ételmaradékok árulkodnak újkőkori őseink ételfogyasztási szokásairól, amelyek az eltelt évezredek dacára nem sokban különböznek attól, ahogy ma táplálkozunk. Legalábbis a választék tekintetében: tejföl, sajt, joghurt, hal, és mindenféle gyümölcs, mint például eper, málna, alma vagy szilva szerepelt a mindennapi étrendben. Na és persze rengeteg hús, legyen az marha, kecske, vagy akár juh.”(Mult-kor.hu Sajtot ettek az Alföldön a neolitikumban 2006. május 9.)

Nyolcezer esztendővel ezelőtt tehát, itt már háziállat volt a szarvasmarha is! Hivatalos történelmünkben persze ennek nyoma sincs, mert a mi figyelmünket még mindig az Ural felé terelgetik az illetékesek. De itt az ideje annak, hogy ne hagyjuk magunkat terelgetni, nézzünk utána a valóságnak!
Ma általában úgy hisszük, hogy az igavonó állat Európában mindig is a ló volt. Ez óriási tévedés, mert a tehén ugyanúgy alkalmas az igavonásra, mint a ló, és legalább ezer évvel korábban be is fogták a szekér, illetve az eke elé! Egészen a XX. századig alkalmazták a szarvasmarhát a paraszti gazdaságokban ilyen célokra. A vonóeszköz, az „iga” nyelvünkben még ma is sokkal mélyebben él, mint a lovakra szabott „hám”. Még a lovaknál is erősebbek voltak a kiherélt bikák: az ökrök, ezekkel lehetett a legnagyobb rakományokat szállítani. A négy, vagy hatökrös szekér pedig még a XIX. században is általánosan elterjedt volt. (Ld., Petőfi!)

Visszatérve a kerámiákra, el kell mondani azt is, hogy készítettek itt akkoriban másféléket, például arcos edényeket, bütykös, csőtalpas tálakat, 50-80 literes gabonatároló hombárokat is! Ezek jellemzői a későbbi évezredek során is megmaradtak, bár természetesen változott az ízlés, főleg az időnként beköltöző szkíta népcsoportok hatására. De az ősi motívumok máig felismerhetők a hazai kerámiákon! Ez az egyik bizonyítéka annak, hogy az újkőkori népesség tovább élt a későbbi évezredek viszontagságai ellenére is!

Vonaldíszes arcos edény Biatorbágyról

Kb. hétezer éves

Szenzációs leletet találtak a Herman Ottó Múzeum régészei Garadnán. A neolit korból való edény majdnem sértetlenül került elő. Csengery Piroska, a múzeum régésze elmondta: már el is kezdték restaurálni a leletet. Nyolcvan centi magas edényről van szó, amelynek nyakán egy emberi arc látható. Ez a tárgy Krisztus előtt 5200–4800 között készülhetett, a neolit korban. A régész szerint ritka, hogy egy lelet szinte egészben kerüljön elő Fotó: B. T.

Fúrt csőtalpas, bütykös tál

Túl azon, hogy itt már hét-nyolcezer évvel ezelőtt ilyen élet folyt, további érdekesség, hogy a Kárpát-medence népe ezzel jelentősen megelőzte az Európa egyéb részein lakókat, sőt, a mezopotámiaiakat is! A legmodernebb szénizotópos (C14) vizsgálatokkal ma már az utóbbi tízezer év leleteinek a korát évtizedre pontosan meg lehet határozni, olvashatjuk a Magyar Régész Szövetség honlapján. „*Az abszolút kormeghatározás kérdésében sokáig egy helyben topogó régészeti kutatásnak a természettudomány, pontosabban az atomfizika nyújtott segítséget... Bár a fizikusok eredményeiket már a II. világháború után nem sokkal közzétették, idő kellett ahhoz, hogy a módszert a régészeti kormeghatározás céljaira is igénybe vegyék. A vizsgálatok az akkori világ fejlettebb, pénzben és eszközökben gazdagabb, ugyanakkor őskori leletanyagban szegényebb felében terjedtek el először. Ám* ***kezdetben a brit*** Antiquity ***hasábjain közölt európai radiokarbon-adatok még a Kárpát-medence és a Délkelet-Európa őskorával foglalkozó régészek körében is döbbenetet, majd hitetlenkedést, végül pedig felháborodást váltottak ki****, ami többüknél, főleg a német tipológiai iskola követőinél a módszer sokáig tartó merev elutasításához vezetett.* ***A Kr. előtt 1400-nál korábbi korszakokra vonatkozó adatok ugyanis jóval korábbiaknak bizonyultak, mint azt a történeti kronológia megalkotói feltételezték****, sőt, időben visszafelé ez a szakadék egyre nőtt, és* ***a magyarországi élelemtermelés kezdete, a neolitikum például már teljes 1500 évvel kezdődött korábban a radiokarbon-kronológia alapján!***" (Magyar régészet az ezredfordulón) Mindez tehát nem arat osztatlan elismerést a világban, de nekünk nagyon fontos, hogy tudjunk róla!

Az előzőekből aztán sok minden más is következik. Például az, hogy egy olyan népnek, amelyik háziállatokat tart, szánt-vet, gazdálkodik, házat épít, joghurtot és sajtot, vonaldíszes kerámiákat készít, annak bizony szükségszerűen rendelkeznie kell jól fejlett nyelvvel is! Efféle tevékenységeket ugyanis enélkül el sem lehet képzelni. Elvileg kialakulhatott volna több nyelv is a területen, de ma már tudjuk azt is, hogy az olyan fontos ismeretek, mint pl. a földművelés tudománya, vagy a vonaldíszes kerámia készítése rendkívül gyorsan elterjedtek

az egész medencében, ez pedig azt valószínűsíti, hogy mindannyian egy nyelvet beszéltek. A vonaldísz festett változata a szalagdísz, sokszor kacskaringós, spirálos mintákkal. Az alábbi képen két, egymástól távol eső területen készült szalagdíszes kerámiát láthatunk, melyek alapján teljes biztonsággal kijelenthetjük, hogy az itt élők nagyjából egységes kultúrájú népet alkottak, akiknek ennél fogva egységes lehetett a nyelve is.

(Lengyeli = dunántúli, Balaton környéki!)

Ha már azt is tudjuk, hogy ezt a népességet nem üldözték el innen soha, nem irtották ki őket sem a halomsírosok, sem mások, de még a „honfoglaláskor" is abszolút számbeli fölényben voltak, akkor megint csak kényszerű a következtetés: <u>a mai magyar nép és a mai magyar nyelv egyenes ági utóda a hazai újkőkorinak!</u>

Nézzünk hát most már utána alaposabban a saját őseinknek!

Hogyan jöhetett létre ez a fejlett kultúra éppen itt, a Kárpát-medencében? Többé-kevésbé ismert, hogy a gyűjtögető-vadászó életmód nem ad lehetőséget nagyobb népsűrűség kialakulására. Egy ekkora területen az őskőkorban maximum 25-30000 ember élhetett. (Ez bizonyított tény, és érvényes az akkori világ minden részére!) Alapvető változást az állattenyésztés és a földművelés elterjedése hozott. Mai ismereteink szerint az utóbbi kb. 10-11 ezer évvel ezelőtt, Anatólia területén jelent meg először, majd annak kiszáradásakor, az ott élők elvándorlásával került először Görögországba, illetve a Balkánra, onnan jutott aztán ide, kb. 9000 éve. Mindezt egészen jól megmutatja egy középiskolás történelmi atlasz térképe is:

Jól látható, hogy Európa többi része felé elsősorban innen terjedt tovább a földművelés. A jelzett időpontokat viszont az előzőek szerint korrigálni kell!

Elvileg mehetnénk még messzebbre is az időben, és vizsgálhatnánk azt is, hogy az emberi létnek miféle nyomait találjuk itt a középső, vagy a még régebbi kőkorszakból, de az alacsony népsűrűség, és a vadászó-gyűjtögető életmódból adódó kényszerű vándorlások miatt a népesség állandósága ebben az időszakban

már nem bizonyítható. Egy biztos, az utolsó jégkorszakot túlélő népesség itt a felmelegedés során, 10-12000 évvel ezelőtt megkezdte a fokozatos áttérést az állattenyésztésre és a földművelésre, tehát a letelepedett életmódra. Ehhez a népességhez csatlakozott az a bizonyos délről bevándorló népcsoport, amelyik létrehozta a Körös kultúrát, és elterjesztette itt a kerámiakészítést meg a földművelést. De az átvevők mindvégig számbeli fölényben voltak és maradtak, bizonyítható, hogy ugyan az inspirációnak köszönhetően, de önálló, gyorsan fejlődő helyi kultúrát hoztak létre. Ezt nevezzük ma Vonaldíszes kultúrának. (A bevándorló körösiek utódainak genetikai hagyatéka a mai magyarságban kb. 9 %, míg az őslakóké 60 %! Ld. később!)

A térkép nem mutatja meg azt a lényeges különbséget, ami a Körös-kultúra népével behozott kezdetleges földművelés, és az innen kiáradó, jóval fejlettebb földművelés között létezett! Bizonyítható ugyanis, hogy az itteniek a körösiektől átvett módszereket nagyon gyorsan továbbfejlesztették. Igába fogták a szarvasmarhákat, és bevezették az ekés-szántásos földművelést! Már évtizedekkel ezelőtt ismert volt, hogy a szarvasmarha (tulok) háziasítása éppen itt, a Kárpát-medencében történt meg, csak azt nem ismerték fel egészen a közelmúltig, hogy a szarvasmarhát eke vagy szekér elé fogva, igásállatként hasznosítva, olyan forradalmi találmánnyal gazdagították az emberiséget, ami végül a népesség robbanásszerű szaporodásához vezetett. Ezzel tudniillik minden korábbinál nagyobb mennyiségű élelmiszer előállítását tették lehetővé.

Számoljunk most már: joggal feltételezhető, hogy ha egyéb akadálya nincs a szaporodásnak, van már elegendő élelmiszer, akkor a népesség emberöltőnként legalábbis megduplázódik. (Egy párnak átlagosan négy gyereke születik, és ha nincs fogamzásgátlás, ez egyáltalán nem nevezhető túlzásnak.) Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy 25-30 év múlva a kezdeti 25 ezres létszám 50 ezerre, 50-60 év múlva 100 ezerre, 75-90 év múlva 200 ezerre, 100-120 év múlva 400 ezerre, 125-150 év múlva akár 800 ezerre is növekedhetett! Néhányszáz év alatt megtöltötték népességgel az egész medencét, majd megkezdődött a terjeszkedés a Kárpátokon túli területekre is! (Nem vicc: elmentek például Kukutyinba zabot hegyezni! Az ottani kultúra is egyértelműen kárpát-medencei eredetű!) A földművelés elterjedését vizsgáló őstörténészek szerint a vonaldíszes kultúra népe eljutott nyugaton Belgiumig, keleten pedig az Uralig! Grandpierre Attila: Kik építették a kőköröket? c. írásában olvasható a következő szöveg:

„2001-ben T. Douglas Price és munkatársai tollából alapvető jelentőségű munka látott napvilágot a nagytekintélyű „Antiquity" című régészeti szaklapban (75: 593-603). Ebben a szerzők a legújabb stroncium-izotópos vizsgálatokkal kimutatták, hogy a történelem előtti Európa első magasműveltsége, a vonaldíszes kerámia kultúra a mai Magyarország területéről indult ki 7700

évvel ezelőtt, mégpedig nem egyszerűen a kultúra terjedt el, hanem a népesség. Megírják, hogy Európa a vonaldíszes kerámia népének köszönheti a földművelés, a házépítés, a temetkezés, a kifinomult fazekasság, a magas színvonalú kőmegmunkálás tudományait...”

"*A Körös műveltség népe Erdélyben központi, kályhafűtéses kőházakat épített, míg az Alföldön a felmenő falú vagy sátorszerű kisházak nyomai ismeretesek. A dunántúliak pedig hatalmas nagycsaládi, 20-40 méteres gerendaházakat építettek. Nem lehetetlen, hogy e hatalmas építmények emléke kapcsán került a ház szó a német és angol nyelvbe Haus, illetve house alakban.*" (Radics Géza: Eredetünk és őshazánk.) Nem hogy nem lehetetlen, hanem egyenesen nyilvánvaló! Nem csak a németben és az angolban találjuk meg a HÁZ szavunkat, hanem egy sor más európai nyelvben is! (Pl. CASA, HUS, stb.!)
Ma már egyébként az Alföldön is megtalálták a nagyméretű gerendaházakat, sőt, egész településeket, ahol rendezett sorok, azaz utcák épültek, pl., Füzesabonyban.
„*Korábban, egészen az 1990-es évekig azt gondolták, hogy az AVK (Alföldi Vonaldíszes Kerámia kultúra) települések kis méretűek, szabálytalan szerkezetűek. Úgy vélték, hogy azok a nagy ovális gödrök, amelyekben a leletek is koncentrálódtak, és amelyekben égésnyomok is előkerültek, nem mások, mint gödörlakások, és mint ilyenek, megfelelnek egy primitívebb nomád közösség lakhelyének...*” (Valójában ezek általában a házak építéséhez szükséges agyagkitermelés gödrei, amiket az építés után szemetesgödröknek használtak! Így volt ez még a múlt század elején is!) „*Az AVK készítőit kissé elmaradott emberekként képzelték el, akik amellett, hogy már áttértek a letelepült életmódra, „megőrizték mobilitásukat”, és ragaszkodtak földbe vájt lakásaikhoz. Az AVK korszak gödörházaira vonatkozó elképzelések csak a 90-es években változtak meg gyökeresen. Az autópálya építkezésekhez kapcsolódó leletmentő feltárások során először Polgáron, majd Mezőkövesden találtak föld fölé épített, nagy méretű AVK kori házmaradványokat, majd 1995-ben hasonlóan nagy méretű, szabályos cölöpszerkezetes házak nyomai kerültek elő Füzesabonyban is. A két évig tartó ásatások során több mint tíz háznyomot találtunk, melyek szabályos, 12-16*5-6 méteres, háromosztatú építményeket jeleztek, már a legkorábbi AVK időszakában!*
***Ekkoriban már nem is annyira a házak megléte, hanem maga a településszerkezet volt az, ami igazi újdonságnak hatott. A házak ugyanis sorokban álltak**, egy hajdani érmeder két partján. **Az egész település képe tervezett, rendezett benyomást keltett. Gubakúton vált világossá, hogy az AVK időszak települései hosszú idejű egy helyben lakást jeleznek. Az is nyilvánvalóvá vált, hogy a települések szabályossága nem véletlenszerű jelenség, hanem egy egykor tudatosan követett, szigorú tradíció nyomát mutatja. Munkánk révén egy hagyományaihoz hű, szervezett közösség képe bontakozott ki.** Vörös I. az AVK lelőhelyek állatcsont anyagában kimutatta,*

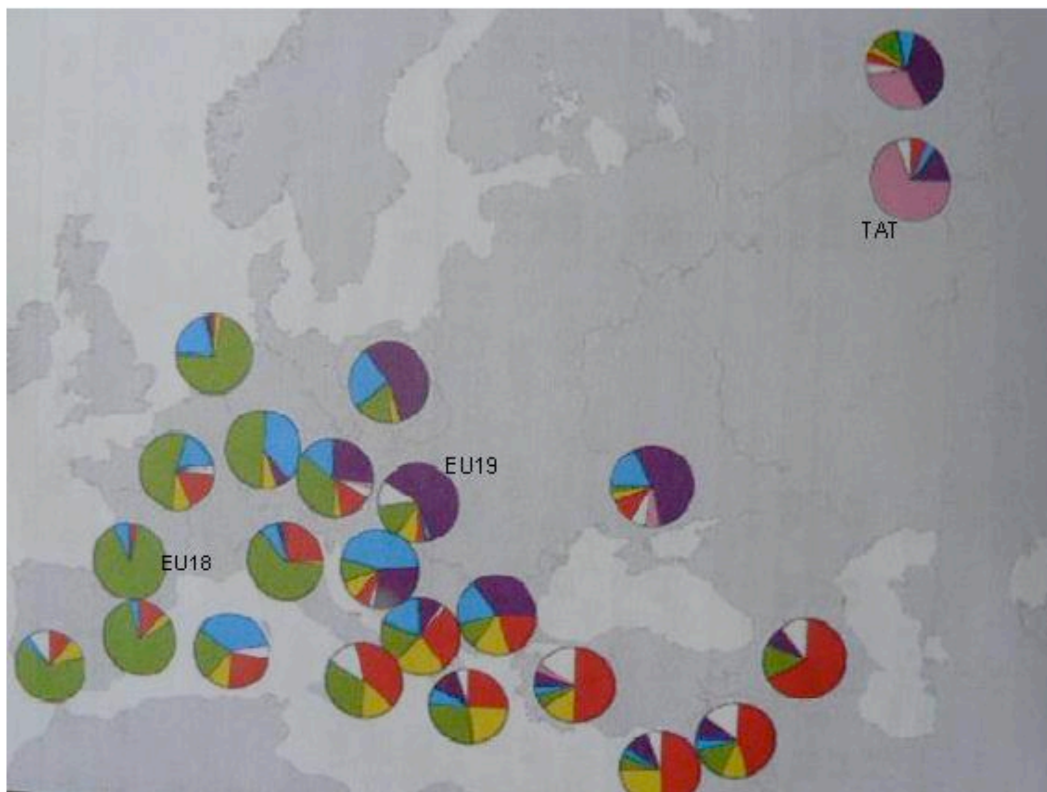
hogy a domesztikált állatok aránya több mint 94 %-os, vagyis zömmel háziasított állatokat fogyasztottak. Rövid beszámolóm végén azonban nem hallgathatom el, hogy a közelmúltban egy minden eddiginél komolyabb problémával kellett szembesülnünk. Kutatási keretünket elvonták, ezzel tervszerű kutatómunkánkat – egyelőre legalábbis – ellehetetlenítették." (Dr. Domboróczki László: A neolitikum kutatásának újabb eredményei Heves megyében)
Bizony, sok idő kell még ahhoz, hogy régészeink túltegyék magukat a helytelen beidegződéseken: legutóbb Zalaegerszegen egy nagyáruház építését megelőző feltáráson még mindig a szemetes gödrökben keresték a rézkori ember nyomait.

Visszatérve az újkőkoriakhoz, az is egyértelmű, hogy a Kárpát-medencéből terjeszkedők az anyagi és technológiai kultúrán kívül, az itt beszélt nyelvet is elvitték magukkal. Ez pedig nem volt más, mint a mai magyar nyelv őse. Ezért rokona tehát a nyelvünk szinte minden eurázsiainak, és nem azért, mert mi mindenkitől átvettünk valamit! Feltehető, hogy a terjeszkedők gyakran elkeveredtek a helyben talált népekkel, és így az is érthető, hogy az őshazától távolodva embertani jellegük és nyelvük is egyre jobban megváltozott. Az is lehetséges, hogy kisebb csoportok úgy vették át a nyelvüket, (vagy annak egyes elemeit,) hogy közben nem is keveredtek, csak érintkeztek egymással.

A vogulok és az osztjákok nyelvének távoli rokonsága így már viszonylag érthető. De már az embertípusok összehasonlítására korábban alkalmazott antropológia is kizárta a faji rokonságunkat. Tóth Tibor például a honfoglaló magyarságot a szarmatákkal rokonította, de hivatalos berkekben ezt sem szokták figyelembe venni. Kiszely István antropológus szerint „*A magyarság eredetét ott kell keresnünk, ahol olyan emberek éltek - netán ma is élnek -, mint amilyenek mi magyarok vagyunk.*" Ám ha ezt komolyan vesszük, akkor nem kell nekünk, pl., Belső-Ázsiában keresgélnünk, mert itt éppen ilyen helyen vagyunk, hiszen itt mindig is olyan emberek éltek, mint amilyenek mi vagyunk! Ezt igazolja a genetika is. Őseink eszerint sem lehetnek ázsiaiak!
A „Genetikai ujjlenyomatok" c. írásban (Mindentudás Egyeteme, Raskó István) pl., ezt olvashatjuk:
„*...A ma élő magyarok és székelyek majdnem 90 százalékban európai típusú mitokondriumokat hordoznak. Nagy valószínűséggel az a népesség, amelyet mi honfoglalónak tartunk, lélekszámban egy kicsiny populáció volt. A honfoglalás kori Kárpát-medence lakói főként európai típusú mitokondriumokat hordozó egyedek voltak, akikben a honfoglaló magyar populáció alaposan fölhígult.*"
Ismételjük meg: mind a mai magyarok, mind a honfoglaláskori hazaiak főként európai típusú mitokondriumokat hordoztak, illetve hordoznak. Ne feledjük továbbá: géneket csak örökölni lehet!

Még érdekesebb eredményeket adnak az ún. Y-kromoszómás vizsgálatok, amelyekkel a férfi-ágon való genetikai öröklődést lehet vizsgálni. Ezek szerint

ugyanis létezik egy olyan genetikai jelző, amely egész Európában ránk, magyarokra a legjellemzőbb! Ez az **EU19**.
Megtalálták továbbá az úgynevezett „urali (finnugor) gén”-t is, ez pedig az EU13 és EU14 közös nevezője, a TAT. Ez a jelző viszont belőlünk magyarokból teljesen hiányzik! Leegyszerűsítve az egészet, úgy is fogalmazhatunk tehát, hogy **létezik egy „magyar” gén és létezik egy „finnugor” gén is, de a kettőnek semmi köze sincs egymáshoz!** Ennyi bőven elég ahhoz, hogy végképp elvessük a finnugor alapú rokonságot. Legközelebbi rokonaink nyilván azok, akikben hasonlóképpen magas az EU19 aránya.
Az alábbi térkép a Semino és társai által 2000-ben elvégzett nemzetközi összehasonlító vizsgálatok alapján készült. (A magyarokat bemutató torta fehér szelete tévedésből fehér, valójában világoskék kellene, hogy legyen.)
Külön érdekessége a Semino-féle vizsgálatoknak az, hogy az egyes genetikai mutációk keletkezésének valószínű korát is meghatározták.

Eszerint az EU18 és az EU19 közös őse az M173, a 40-35 ezer évvel ezelőtt élt aurignaci ősember jellemzője. Ez az ősember Európában legelőször itt, az istállóskői barlangnál jelent meg, csak úgy ötezer évvel később érkezett Aurignacba, de végül is elterjedt a Pireneusoktól a Kaukázusig egész Európában. Természetesen azt is gondolhatnánk, hogy a jelenléte már ettől az időponttól kezdve folyamatos itt, de ezt bebizonyítani nem lehet. Az is lehetséges, hogy időközben elvándoroltak, majd később visszatértek ide. Mindenesetre az említett két utód-marker (az EU 18 és az EU19) Seminoék

szerint a két legősibb ma is meglévő európai jelző. A kettő együttesen 73,3 % a magyar férfiakban!

Czeizel Endre, a Magyarság genetikája c. könyvében, a finnugor származáselmélet részletes ismertetése és egyéb félrevezető kitérők után a következőket ismeri el erről: (235. oldal, 3. bekezdés)
*„A magyar férfiak 60 %-a az **EU-19**-es - őskőkorszakbeli - ősapa utóda. A magyar férfiak további 13,3 %-a az **EU-18**, 11 %-a az EU-7, és 8,9 %-a az EU-4 ősapa utóda. Mindez azt jelentheti, hogy a jelenlegi magyar férfiak 93,3 %-a négy ősapától ered, és 73,3 %-a már az őskőkorszakban itt élt férfiak utódja."*

Szabó István Mihály akadémikus a következőképpen kommentálta mindezt:
"*2000-ben, a világ egyik legautentikusabbnak elismert folyóiratában, az USA-ban megjelenő Science-ben, Semino és 16 genetikus munkatársa közös közleményt tettek közzé. Kiterjedt összehasonlító populációgenetikai vizsgálataik alapján állást foglaltak az európai népek genetikai rokonsági kapcsolatairól… E vizsgálatok keretében, reprezentatív mintákon, genetikailag a magyar népességet is elemezték.*

Népünk vonatkozásában az alábbi megállapításokat tették:
1. A magyar nép ősei a napjainktól számított 40-35 ezer évvel ezelőtt Európában elsőnek megjelent europoid őstelepesek között voltak.
2. A magyar nép populációgenetikai szempontból ma Európa egyik legkarakterisztikusabban elhatárolható népessége (amire az Eu19 haplotípus - őskőkori genetikai marker - igen magas, kontinensünk népei között a magyarokban legmagasabb százalékarányban kimutatható jelenléte utal).
3. A magyar nép legközelebbi - genetikai szinten igazolható - rokonai a lengyel, az ukrán, továbbá a horvát nép.
Semino és társainak közlése az első olyan nyugat-európai tudósoktól származó kollektív állásfoglalás, mely a magyarság őseurópai származását ismeri el."

Mindez óriási jelentőségű a mi számunkra!

Ha egy kicsit figyelmesebben megnézzük a Semino-féle géntérképet, akkor azt is észrevehetjük, hogy az Ural környékén élő cseremiszekben és udmurtokban is akad EU19, tehát ezek a „finnugorok" mégiscsak a rokonaink. Bennük már megtalálható a TAT is. Ezzel kapcsolatban viszont két fontos dolgot le kell szögezni:

1. Ezek a népek eredetileg nem ott éltek, mint ahol ma! A honfoglalás idején pl., valahol a Fekete-tenger északi részén, nagyjából ott, ahol a történészek Levédiát és Etelközt jelölik, korábban pedig a Kaukázustól délre, a mai Irán és Afganisztán területén. A cseremiszek (saját nyelvükön marik) minden valószínűség szerint a Médiából kiköltözött szarmaták

utódai, az udmurtok „ari" önmegnevezése pedig áriai eredetre utalhat. Eredendően tehát ezek a népek sem „finnugorok", bár utóbb nyilván keveredtek valamilyen „uraliakkal"! (Mellesleg ezeknek a legközelebbi rokonai a hegyi marik, akik meg csuvassá neveztettek át, és a „török" kategóriába kerültek! Szinte vicc az egész!)

2. Innen oda - a jelek szerint – került „magyar" gén, de onnan ide nem került „finnugor" gén! Ez is csak a Kárpát-medencéből, még korábban kiinduló terjeszkedést igazolja, ami eszerint Mezopotámiáig is elérhetett!

Időközben napvilágot látott a hazai genetikai kutatásokról is egy összefoglalás a Magyar Tudomány c. folyóiratban. Ebben ugyan a szerzők kijelentik, hogy a magyar eredetkérdés a genetika segítségével sem fejthető meg, de a közölt tények ennek ellentmondani látszanak. Néhány idézet:

„A genetikusok a magyarok esetében tudnak arról a látszólagos ellentmondásról, hogy míg a nyelvük és eredetük nem-indoeurópai, a genetikai összetételük viszont európai... Elgondolkodtató, hogy az EU19 marker a magyarokat a lengyelországi és ukrajnai recens népességhez kapcsolja (Semino et al., 2000; Bosch et al., 2006)..." (Valójában nyelvünk is európai! Sőt!)

„A recens minták azt mutatják, hogy a 132 magyarországi és 99 székelyföldi férfitól, valamint ugyanolyan 113, illetve 84 nőtől nyert minta összetétele nem különbözik egymástól, és valamennyiüknek jó kilenctizede az európai őslakosságéval egyezik meg. **.** *Ez egyértelműen a mai magyarság genetikailag európai eredetét jelzi."*

„Súlyos történeti következtetést készít elő a körülmény, hogy a Raskó és csoportja által sikeresen izolált 27 db 10–11. sz.-i genetikai mintán belül az egyik legjelentősebb csoportot az európai lakosság legősibb rétegére utaló markerek jelentik.."

„Tehát a mai magyarság szerológiai, és genetikai összetételében egyértelműen kimutatott európai jelleg, ugyanakkor az ázsiainak hiánya nem egyedül az eltelt ezer év keveredéseinek köszönhető, hanem már a honfoglalás- és Szent István-kori Magyarország lakossága is szinte kizárólag biológiailag európai eredetűekből állt."

„..a Kárpát-medencébe érkező ázsiai eredetű csoportok genetikai lenyomata természetes módon kihígulhatott. Kérdés azonban, hogy ez a hígulási folyamat egyenletes módon, évszázadonként csökkenő tendenciát mutatva ment végbe, vagy már az Árpád-kor első évszázadának végére minimálisra csökkent az ázsiai eredetű népességcsoportok aránya. Ez utóbbi esetben ugyanis arra a következtetésre kell jutnunk, hogy a Kárpát-medence népessége nagyságrendileg múlta felül az újonnan érkezők számát..." Mondhatnánk: minden világos!

Nézzük meg most már azt, hogy itt, a Kárpát-medencében hogyan folytatódott az élet az újkőkor után!? Mint már említettem, régészeti leletek óriási tömege került elő idehaza a közelmúltban, és az egymásra rakódott rétegek egyértelmű folyamatosságról tanúskodnak a későbbi évezredekből is. Világosan látható, hogy a vonaldíszes kerámiadíszítés, a bütykös, csőtalpas tál, vagy az arcos edény megmaradt a réz és a bronzkorban is. Sőt, egészen napjainkig!
A rézkor itt nagyjából hatezerötszáz évvel ezelőtt, a rézöntés feltalálásával kezdődött. (Ld.: Dayton) Ismerték ugyan a rezet és az aranyat már korábban is, de a réz használata addig elenyésző volt. Bánffy Esztertől, az MTA Régészeti Intézetének főmunkatársától tudjuk, hogy a korábbi elképzelésekkel ellentétben, a kora rézkori várnai „aranytemető” aranya - ahol egy-egy sírban több kilogramm arany is előfordult - nem Anatóliából, hanem Erdélyből származik. Létezett tehát akkoriban egy déli irányú kapcsolat, ami megmaradt még a bronzkor idején is. Ennek a kapcsolatnak ékes bizonyítéka az ógörög és a magyar nyelv kétségtelen rokonsága, - ahogy azt Varga Csaba bebizonyította, - de számos utalás akad erre még a Csiki Székely Krónikában is!

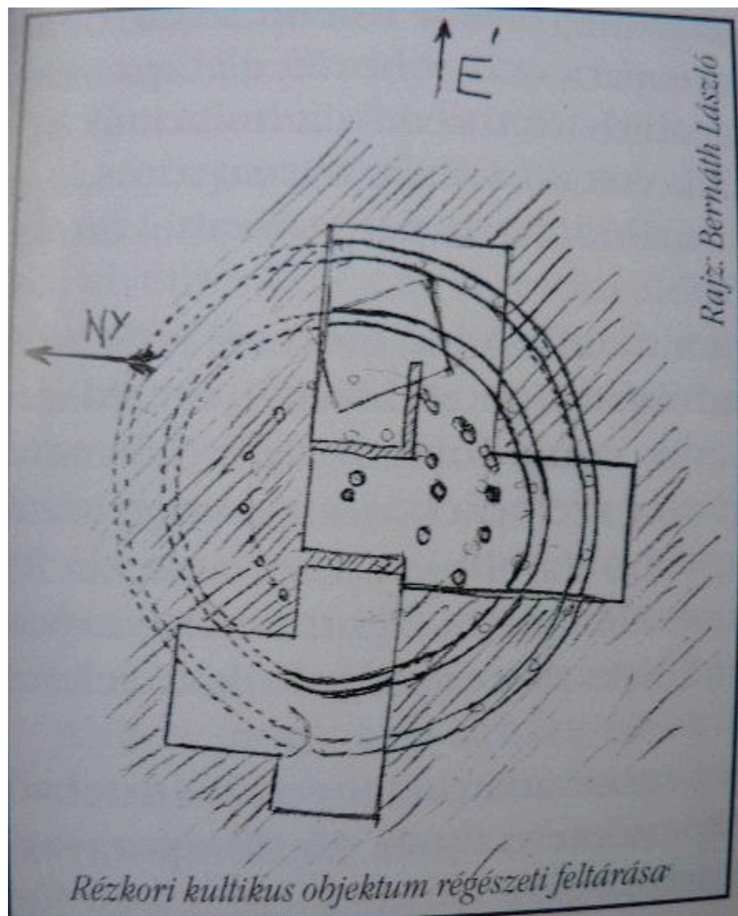
Rézfeldolgozó helyek a rézkorban

Rézkori arcos, vonaldíszes edénytöredék Füzesabonyból

De nem csak a trákok aranya származott innen, hanem például a körépítmények kultusza is! Grandpierre Attila szerint: „*Európa első kőkörei a mai Magyarország területén, Polgár-Csőszhalom környékén épültek 7000 évvel ezelőtt, a vonaldíszes kerámia szülőföldjén. Mesterházy (2003, 324) részletesen leírja, hogy közösségi ünnepek céljára szolgáló építmény nyomaiként ötszörös körárokrendszert találtak, amelynek építéséhez 30-40 000 köbméter földet munkáltak meg, azaz óriási szervezőerőt kellett mozgósítani. Zalai-Gaál István, az MTA Régészeti Intézetének munkatársa, a történettudomány (régészet) doktora az Archaeológiai Értesítő-ben (1990, 117: 3-24) megírja, hogy „A közép-európai vonaldíszes kerámia elterjedési területein szinte mindenhol nagyobb számban találtak árokrendszereket, körárkokat légifotózással, illetve az ahhoz kapcsolódó magnetométeres mérésekkel.”* Továbbá: „*Kevesen tudják, hogy Magyarországon sok őskori kőkör található. Angolszász világban élünk: Stonehenge a favorit... A magyarországiakról tudtommal mindössze egy könyv jelent meg, az is németül, a szerző (Makkay János) kiadásában. Ebből írtam ki a következő kőkör-helyszíneket: Kovadomb (Kárpát-Ukrajna); Iklód; Balatonmagyaród; Hódmezővásárhely-Gorzsa; Tiszapolgár-Csőszhalom; Parác; Szászváros; Felsőlupkó; Füzesabony-Pusztaszikszó; Endrőd; Szolnok-Zagyvapart; Tiszanána; Nitriánsky Hrádok (Felvidék); Szarvas; Balatonmagyaród-Hidvégpuszta; Felsővárca; Bututcheni (Moldva); Bogit-Berg (Ukrajna); Susani (Erdély), Rákos (Erdély), Sarmizegetusa közelében két kőkört is találtak (Erdély). Nemrég újabb kőkört találtak, Kisompolynál, Erdélyben, Gyulafehérvártól nem messze, amely ezer évvel megelőzi Stonehenge-t, és nagyobb is nála.”* Nézzük, mit láthatunk mindebből!? (Sajnos, nem túl sokat...)

Neolit körárok útba eső részének feltárása Szólád határában (2006)

Pusztaszikszón találták meg ennek a rézkori körépítménynek a maradványait 1986-87-ben. A külső kör átmérője 30 m, a belsőé 25 m.

Solt. A légifelvétel szerint valami itt is volt!

A rézkorban jelentek meg itt a keletről jövő halomsíros lovasok, akiket nyugaton harcibaltásoknak, kurgán műveltségűeknek is neveznek. Ezek elsősorban állattenyésztéssel foglalkoztak, pásztorkodtak, így azokra a területekre költöztek, ahol jó legelőket találtak. Nagy szerepük volt a fémek

megmunkálásának kidolgozásában, és a fém eszközök elterjesztésében is. Könnyen meglehet, sőt valószínű, hogy ezeknek a pásztornépeknek az ősei is – legalább részben – éppen innen származtak. *„Két éve jelent meg Blagoje Govedarica, a hamburgi egyetem régészprofesszornője hatalmas monográfiája Jogarhordozók – a puszták urai címmel. A Govedarica által bemutatott régészeti feltárások arra utalnak, hogy a jogarhordozók kultúrája Erdélyből indult i. e. 5100 körül, és több mint 2000 éven át állt fenn, legalábbis a bronzkorig. A zsugorított, guggoló testhelyzetben temetkezés megegyezik a Polgár-Csőszhalomnál i. e. 4800 körül talált temetkezési móddal."* – írja Grandpierre Attila, az Atilla és a hunok c. könyvében. Ha ez igaz, akkor azt is fel kell, hogy tételezzük, hogy a visszaköltözők nyelve még nagyjából ugyanolyan volt, mint az itteinieké. Talán ez lehet a magyarázata annak, hogy az egyébként harcos pásztorok itt nem végeztek akkora pusztítást, mint máshol. Kétségtelen ugyanis, hogy az egyes emberek közötti jelentős társadalmi különbségek, az alá és fölé rendelés, valamint ezeknek eszköze: a gyilkosság és a háború, a lovas pásztornépek találmánya! Ezeknél jelent meg először az eltemetettek között is a társadalmi helyzetüket jellemző megkülönböztetés, a gazdag – vagy éppen szegényes sírmelléklet. A rézkorban itt is megjelent a halomsír, és itt is fokozatosan kialakultak a társadalmi különbségek. Az együttélés ugyanakkor viszonylag békés keretek között folyt, a földművesek elfogadták a halomsíros uralmat. Szintén a rézkor vívmánya az állatokkal vontatott kocsi vagy szekér, érdekes bizonyítékai ennek a hazai kocsimodellek. Meglehet, hogy már az újkőkorban is használták őket, hiszen a szarvasmarhákat már akkor igába fogták szántani, de a leletek javarésze a réz és bronzkorból való.

A Magyar Nemzeti Múzeum honlapján olvashatjuk a következőket: „*A Kárpát-medencei kocsik formájára az egyre nagyobb számban előkerülő őskori agyag kocsimodellekből következtethetünk. A réz-illetve bronzkori - sokszor díszített - agyag kocsimodellek közül ez* ***utóbbiak száma mára már meghaladja a hatvanat****.”* http://www.mnm.hu/hu/kiall/MonthlyArchive.php?id=2736

Ez is egyedülálló a világon!

A bronzkorban (kb. ötezer éve kezdődően) folytatódott a keleti pásztorok visszaköltözése, és velük együtt megjelent itt a fegyvernek sokkal inkább használható fém, a bronz is. Itt azonban nem ónnal, hanem antimonnal ötvözték a rezet, és így a kárpát-medencei bronz a modern fém-analízis segítségével könnyen azonosítható. Az antimonbronz keményebb volt az ónbronznál, ezért az abból készült tárgyak keresett árucikkek voltak Európa szerte! Meg is találják őket a régészek Skandináviától Görögországig, csak itthon nem esik szó ezekről sem. Külföldön viszont sok mindent megírnak mások, így pl. Marino Alinei, Ősi kapocs c. könyvében ezt olvashatjuk erről a korszakról: „*Az etruszkok – vagyis a török népnek tartott őskori magyarok, Olaszország megszállói – „születése” tehát a bronzkorra tehető. Midőn a kárpát-medencei-dunai terület Európa ipari központjává válik, (Barfield) és a magyar fémkohászat virágzása megadja a kezdő lökést a magyar terjeszkedésnek.*”

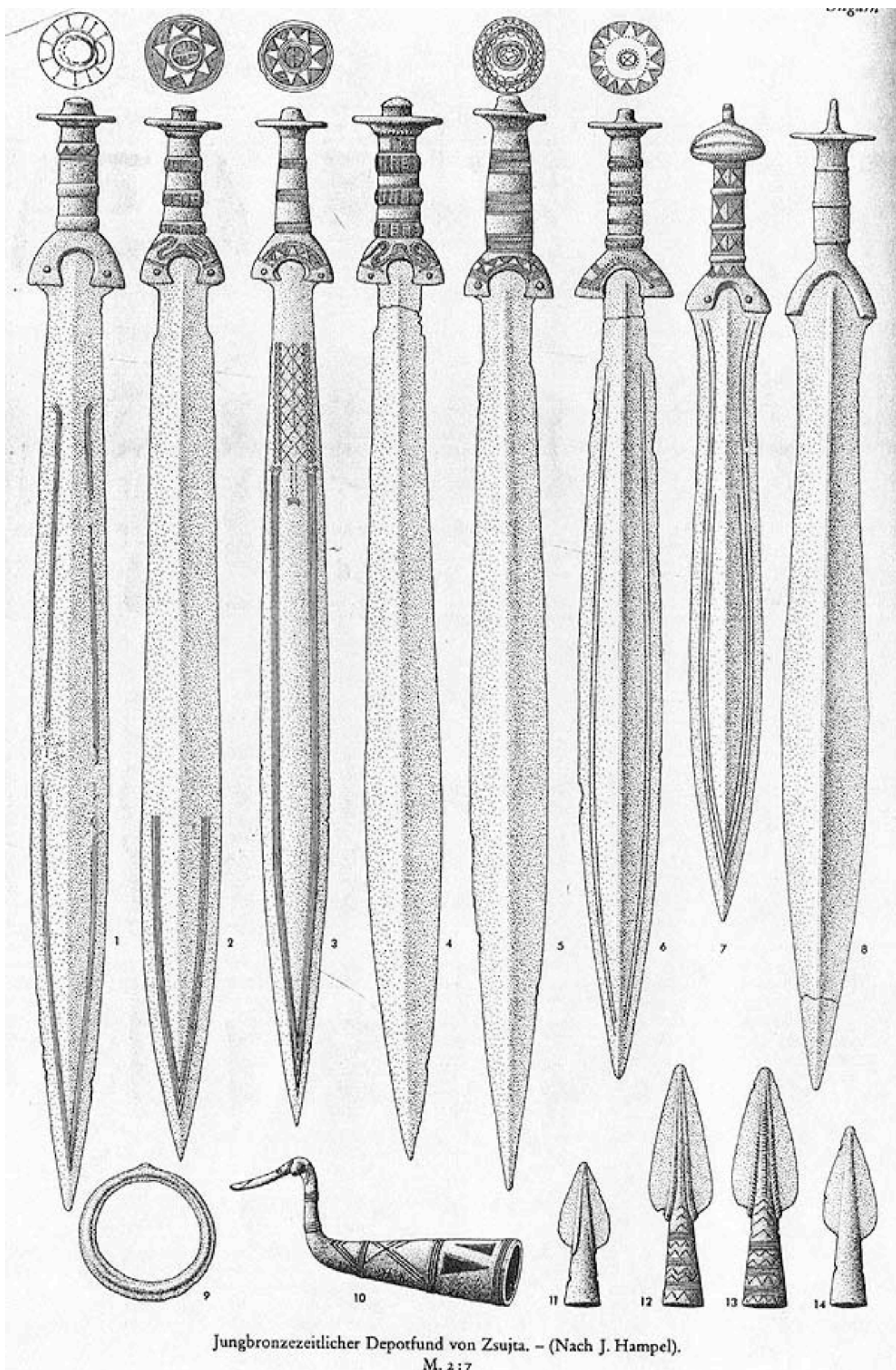
Mint már említettem, nyelvünk a Kárpát-medencéből kiinduló terjeszkedők által eljutott egész Eurázsiába. Alinei könyvében éppen azzal foglalkozik, hogy az etruszk nyelv legközelebbi rokona a mai magyar, és természetesen igaza is van, mert az etruszkok is a Kárpát-medencéből költöztek Itáliába, ahogy azt Hugh Hencken már az 1970-es években megállapította! Nyelvünket akár a mai, akár az ősibb európai nyelvekkel korrekt módon összehasonlítva kétségtelenül megállapítható a rokonság. Tudjuk persze, hogy az indoeurópai-finnugrista szemüveget viselő nyelvészeknek mindez elfogadhatatlan, de legyen ez az ő bajuk! Varga Csaba írásaiban feketén-fehéren bebizonyítja, hogy az ógörögtől a latinon át a mai németig, angolig és szlovákig, minden európai nyelv közös gyökerekre vezethető vissza a magyarral. *A nyelvek anyját tudtam én* című könyvének borítóján olvashatjuk az alábbiakat:

„Szókincsét tekintve mindig mindenki hozott anyagból dolgozott. Hogy mégis elváltak a nyelvek útjai, annak oka a ragozás szerepének csökkenése és a mondatépítési, valamint a kiejtési szokások változásai. Úgy hétezer éve kezdődött az egységes nyelv szétesésének folyamata, amikor a mellérendelő gondolkodást kezdte felváltani az alá- és fölérendelő gondolkodás. Az ősi, máig közös szógyökök nyomán elindulva feltárul előttünk az ősforrás, a legutolsó ősi magasműveltség nyelve s kiviláglik, hogy ez a „tiszta forrás” is létezik még.”

Hazai bronzok

Jungbronzezeitlicher Depotfund von Zsujta. – (Nach J. Hampel).
M. 2:7

Zsujta: Hazai bronzkori fegyverek

Ám a bronzkori fémtárgyak mellett is ott találják a régészek a különféle kerámiákat, gyakran ugyanolyan, vagy nagyon hasonló díszítésekkel mint a korábbi időszakokból!

Bütykös, vonaldíszes bronzkori edény

Egy 7500 és egy 3500 éves arcos edény, Mosonszentmiklósról, ill. Tiszafüredről. 4000 év van közöttük!

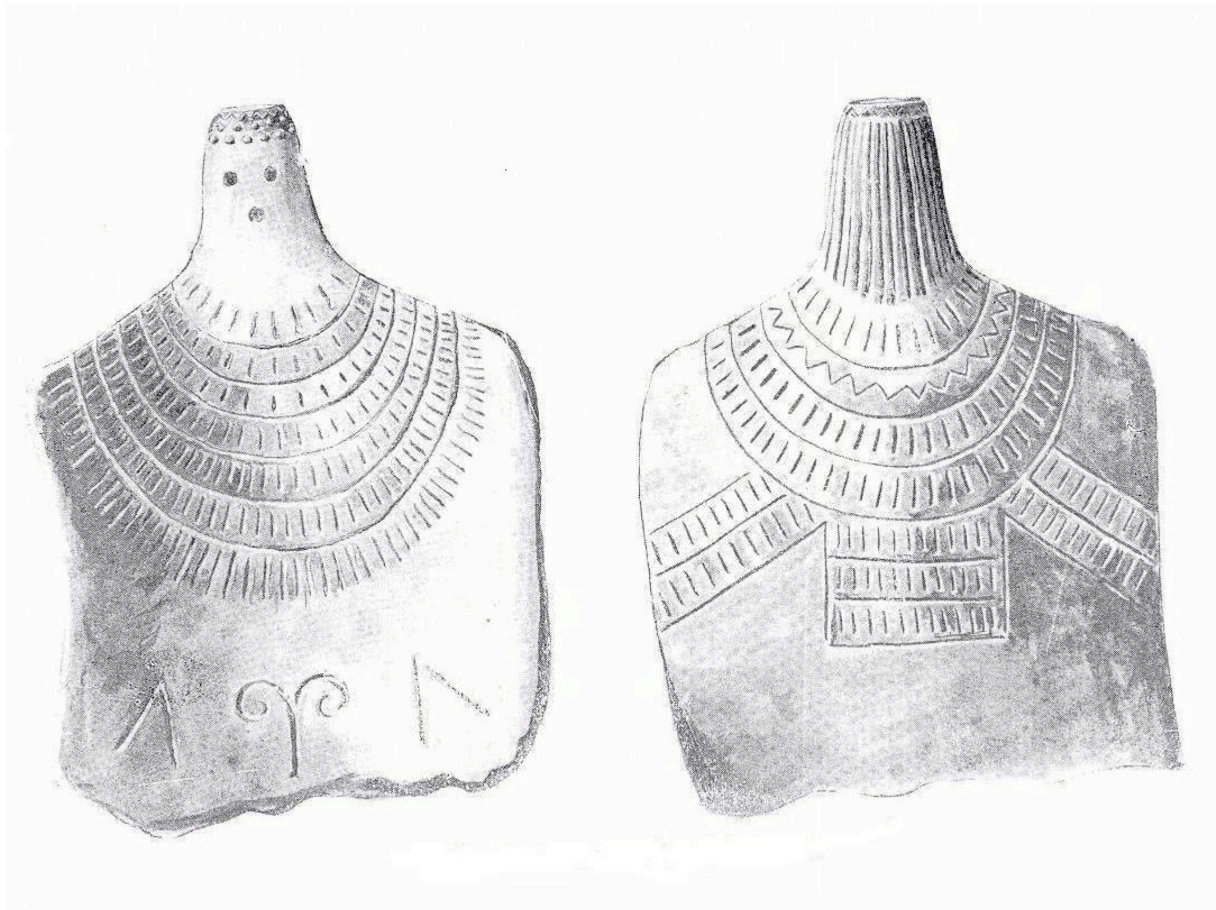

Az edények felső része gyakorlatilag megegyezik

Újkőkori és mai arcos edény. A folyamatosság nyilvánvaló!

Lehetséges, hogy a „rovásírásnak” nevezett magyar betűs írás már az újkőkorban is létezett. Ennek azonban kevés nyoma maradt, jószerével csak a sokat emlegetett tatárlaki tárgyak. (A „híres” tatárlaki korong néhány írásjele kétségtelenül azonosítható a magyar ABC néhány jelével, a többi azonban nem. Emiatt az írástörténészek inkább csak „piktogramokról” beszélnek.) A bronzkorban viszont már bizonyíthatóan létezett a magyar ABC, ennek jeleit láthatjuk az alábbi, kb. 3500 éves leleten is:

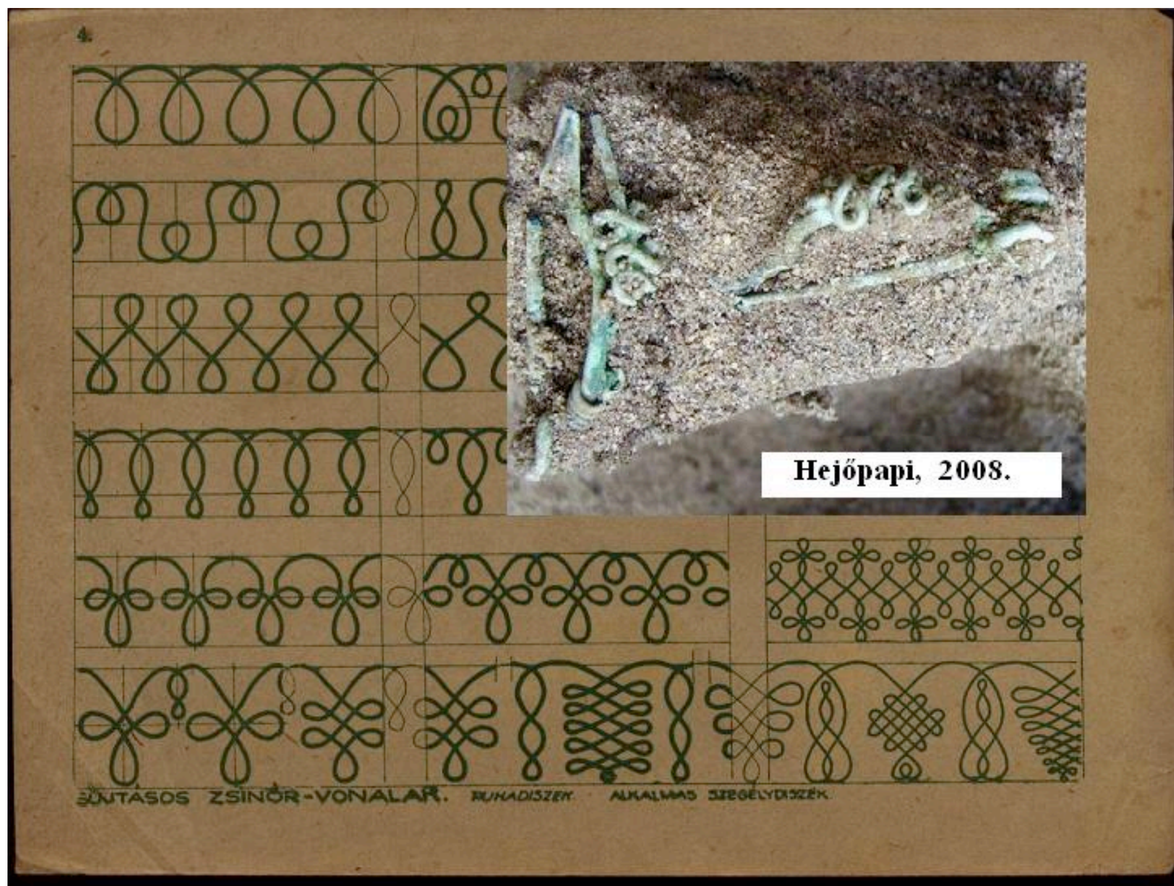

Hivatalosan tagadják, de valójában a harcibaltás-halomsíros népek a szkíták ősei voltak. Hatalmas népek ugyanis, - ahogy azt már Horvát István is megírta – nem tűnhetnek el egyik pillanatról a másikra, és az sem lehetséges, hogy mások lehulljanak a helyükre az égből egy csapásra! Ha megnézzük a harcibaltások és a szkíták jellemzőit, akkor mi sem juthatunk másra: az általuk elfoglalt területek azonosak, a halomsíros, lovas temetkezés, a lovas harcmodor és életmód, az íj, a nyíl, a fokos, a díszítő motívumok, az öltözékbeli azonosságok mind-mind azt bizonyítják, hogy a szkíták a harcibaltások utódai. Csak így érthetjük meg az ókori történetírókat is, Justinust pl.,: „*A szkítákat mindig a legrégibb népnek tartották, bár a szkíták és az egyiptomiak között hosszú időn át folyt a vetélkedés eredetük régisége felől.*” (Világkrónika) Trogus Pompeius: „*A szkíták ezerötszáz éven át, minden más nép előtt birtokolták Káldeát,* (Mezopotámiát) *s ők a világ legősibb nemzete, régiségben még az egyiptomiakat is felülmúlják.*” Valóban a

szkíták, azaz a harcibaltások voltak azok, akik legelőször elkülönültek a többiektől, és ezáltal önálló népet, „nemzetet” hoztak létre. Valószínű, hogy a földművesek és a pásztorok között mindig is létezett bizonyos ellentét, hiszen a parasztok által felszántott földek minden valószínűség szerint alkalmasak lettek volna legeltetésre is. De a mások által már megművelt földek nagyarányú, erőszakos elfoglalására legelőször a Fekete-tenger kiáradása során, annak partjai mentén került sor, amikor a hatalmas víztömeg rövid idő alatt sokezer négyzetkilométernyi lakott szárazföldet öntött el. (Kb. 7000 éve.) A vízözön elől menekülőknek egyszerűen nem maradt más lehetősége, mint elfoglalni mások földjeit! Ettől kezdve létezik a területfoglalás és a háború. Ettől kezdve létezik a határozott elkülönülés is, és a győztesek innentől kezdve tartották magukat erősebbeknek, különbeknek másoknál. Így született meg az első „nép”. Utódaik lettek a fegyverkező (harcibaltás-fokosos) szkíta népek, akik a későbbi évezredekben szép lassan uralmuk alá hajtották a földműveseket Eurázsia legnagyobb részén. Természetesen itt is ez történt. De a szkíták nem csak elvettek, idővel adtak is a népnek! Törvényt, rendet, védelmet, és jól használható fém eszközöket! Korábban ugyan azt hitték, hogy pl. a bronzot a halomsírosok megtartották maguknak, ám a legújabb régészeti kutatások már ezt is megcáfolják:

„Bepillantás a bronzkori horgászok mindennapjaiba! ...A leletek közül kiemelkedik egy bronzból készült horgász horog, amely az eddigi ismeretek szerint az első ismert ilyen tárgy az Alföld kora bronzkorából. A horog jelenléte ezen a síktelepen azt feltételezi, hogy a bronzot nemcsak presztizstárgyak elkészítéséhez használták ebben az időszakban, hanem a tell-központokon kívül, a hétköznapi életben is előfordultak... A jelenleg rendelkezésre álló bizonyítékok egy olyan társadalmi szerveződésre utalnak, amelyben a falvak a korábban gondoltnál kevésbé függtek a központi telltelepeket lakó főnököktől.” (2007 február 12, Mult-kor.hu)

A szkíta népcsoportot felszámolni igyekvő indoeurópai-finnugrista történészek megpróbálták térben és időben minél jobban összezsugorítani őket, mintha nem is népek csoportjáról, hanem csak egyetlen kis (indoeurópai) népecskéről lenne szó. A Dunától Kínáig terjedő birodalmukat papíron a töredékére csökkentették, korukat pedig Kr.e. VIII. és a Kr.e. II. század közé szorították. Aztán pedig egy tollvonással eltüntették őket. Valójában azonban még Szt. Istvánt is a szkíták királyának tartották! (Pl. II. Szilveszter pápa!) Szkíták voltak a szarmaták, a dáhok, a szakák, (masszagéták, azaz a hunok, fehér hunok) majd ezek utódai az avar-hunok, a besenyők, a kazárok, de még a honfoglalók is! Kánnai Zoltán írásaiból sokat megtudhatunk róluk. Hogy a középkori magyar nemesek a szkíták utódai voltak, azt bizonyítja az alábbi, 2300 éves szkíta lelet, amit nemrégiben Hejőpapiban találtak. A háttérben olyan klasszikus magyar minták láthatók, mint pl. a „vitézkötés”.

A bronzkor után, kb. 3000 évvel ezelőtt következett a vaskor. Meghatározói a mi oldalunkon, a Dunától nyugatra a kelták, keletre a szkíták voltak. Látszólag új díszítő motívumok jellemzik ezt a kort, de ha egymás mellé teszünk néhány tárgyat a korábbiakkal, akkor ezúttal is világossá válik a folyamatosság.

Vaskori edényfül, bronzkori karperec

Medálok a bronz és a vaskorból

A kelták egyébként rokonai voltak a szkítáknak, (egyes történetírók szerint „celtascythák”) és itt a Kárpát-medencében sok helyen együtt is éltek velük. A római terjeszkedést közös erővel próbálták megállítani. A Kr.e. I. évezred szkíta népeit már jól ismerték a görög-római történetírók, (akiknek az írásai többé-kevésbé átvészelték a könyvégetéseket,) így az általános „szkíta” megjelölés helyett egyre inkább saját néven nevezték őket. A Kr.sz. előtti évszázadokban költöztek ide a médiai eredetű szarmaták, és a Turáni-alföld korábbi lakói, a dáhok. Velük nagyjából egyidőben kerültek ide a jászok, akiket a korabeli források jazigoknak is neveznek. Sajnos, a római terjeszkedést közös erővel sem tudták megakadályozni, ezért Pannónia közel négy évszázadra római iga alá került. De lakosai túlélték a hódítást, és csak a történészeknek köszönhető, hogy mégis eltűntek a történelemből. Pannónia felszabadításában már minden valószínűség szerint részt vettek a hunok is, de a főszerepet még a szarmaták játszották. Aztán a hunok, majd az avar-hunok megjelenésével ők is szép lassan beolvadtak az őslakosságba. Egyesek a matyókban vélik felfedezni az utódaikat. Érdekes történet olvasható a Tárih-i Üngürüszben, a török nyelven fennmaradt magyar őstörténetben Hunor Kárpát-medencébe bevonuló népéről, a hunokról: *„Amikor abba a tartományba érkeztek, látták, hogy csodálatosan bőséges folyamai vannak nagy számban, sok gyümölcse és bő termése van annak az*

országnak, és az ő nyelvükön, azaz Hunor népének a nyelvén beszélnek az ottani népek." Amint tudjuk, már a rézkorban megkezdődött a szkíta népek visszaköltözése a Kárpát-medencébe. Sajnos, a nyelvükről alig maradt fenn írásos bizonyíték, mindössze a közelmúltban jelent meg néhány tudósítás Iránban fennmaradt hun és szkíta szövegekről, amelyek egyértelműen igazolják a Tárih-i Üngürüszt! Az azonos, vagy nagyon hasonló nyelvnek egyetlenegy logikus magyarázata lehet: a szkíták ősei valóban innen mentek el a korábbi évezredek során. Ez az oka annak is, hogy az itt élőkkel a kezdeti összeütközéseket kivéve, mindvégig testvéri viszonyt tartottak fenn, bár kétségtelen, hogy az uralkodó szerepet a szkíták maguknak tartották meg. Minden valószínűség szerint, eredetileg Hunor és Magor testvériségének a legendája is a népeik közötti jó viszonyt hivatott megörökíteni. A szkíta Hunor és a földműves Magor egészen másféle példát mutatott a világnak, mint a testvérgyilkossággal hatalmat szerző Romolus, vagy a bibliai Káin!

A kárpát-medencei központú hun birodalom Atilla halála után összeomlott. Jól megszervezett szkíta uralkodó réteg nélkül az ország védtelenné vált, de szerencsére a következő évszázadban megérkeztek a pártusok és fehér hunok utódai, az avar-hunok. Ezt követően újabb 250 évig rendben mentek a dolgok, de aztán az avar-hun uralkodó körök belső viszályai, és az ezt kihasználó Nagy Károly támadásai következtében ismét összeomlott a szkíta hatalom. Ekkor merült fel a Don környékén élő hun utódok behívásának lehetősége. Atilla leszármazottja Álmos akkoriban Kijev környékén élt, minden valószínűség szerint hozzá fordultak a küldöttek, Álmos pedig elvállalta a „honfoglalást". A bevonulásra azonban már csak fia, Árpád idején került sor, akinek a katonái között hunok, szabirok és besenyők is voltak. Hogy miként fogadták őket az itteniek, azt a korábbiakból már tudjuk. Aki ismeri a pozsonyi csata történetét, az azt is tudja, hogy Árpád honfoglalóinak mit köszönhet ez a nép: ha ők akkor nem jöttek volna ide, akkor ma már mi sem lennénk itt, hiszen a ránk törő hatalmas német sereg célja „*a magyarok kiirtása*" volt! A római kereszténység felvétele után viszont még a nevét is betiltották. Nem akadt egyetlen utóda sem a királyaink közül, akit Árpádnak kereszteltek volna. Nekünk, mai magyaroknak annál inkább tisztelnünk kell a pozsonyi győztest, aki családjával együtt példát mutatott nekünk! Ugyanakkor, minden tiszteletünk ellenére azt is elmondhatjuk, hogy nem igazán fontos már, pontosan honnan is jöttek azok a honfoglalók. Az sem képvisel perdöntő jelentőséget, hogy kikből állt össze Árpád serege, mert most már biztosan tudjuk, hogy a magyarság zöme nem a honfoglalással jött be a Kárpát-medencébe. A köznép túlnyomó többsége akkor már régen itt volt! Igaz, korábban mi sem tudtuk, hogy azok az itt élők magyarok voltak, de ennek is az az oka, hogy mást tanítottak nekünk. Például azt, hogy az itt élő földművesek szlávok voltak! Folyik is az elszlávosításuk mindmáig, ahogy azt az alábbi idézetből is láthatjuk:

„Az elmúlt évtizedek régészeti kutatásai egyre jelentősebb számban eredményeztek VII-IX-X. századi szláv telepeket és temetőket Magyarországon. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy a terepbejárások alkalmával talált durva, szemcsés anyagú, hullámvonalas díszű kerámiát elsietett dolog valamiféle kizárólagos szláv etnikumjelzőnek tartani, s az ezzel fémjelzett lelőhelyeket kivétel nélkül szlávoknak tekinteni. Márcsak azért is, mert éppen ilyenek a karosi, kétségkívül honfoglalás kori sírokból is előkerültek." (Révész László: A karosi honfoglalás kori temetők)

Hát így megy ez! Köznépi temetőink sírjait valakik előszeretettel igyekeznek szlávokká nyilvánítani, erről olvashatunk László Gyulánál is, A szlávok kutatása hazánkban c. írásában:

„...Nézzük, hogy áll a helyzet ma, elsősorban a halántékkarikás népességgel, hiszen ez jellemző a X-XI. századra. Ennek a népességnek emlékeit gyűjtötte össze Fehér Géza, aki egyúttal a mosaburgi-zalavári ásatásokkal kívánta megkoronázni szláv kutatásait... Mindezen ásatások közben került közlésre Fehér Géza és munkatársainak gyűjtése a bjelo-brdoi jellegű temetőkről, méghozzá Szőke Béla gondozásában, aki alapvető megállapításokat fűzött a temetők népi voltáról, kiderítvén, hogy a halántékkarika nem köthető néphez, hanem egyúttal s kétségtelenül, <u>a korai magyar népi leletre is jellemző</u>. Szőke Béla megállapításai nyomán teljesen megváltozott az a kép, amelyet Hampelre támaszkodva Fehér Géza is képviselt, azaz, hogy a halántékkarikás temetők szláv népességet jelentenek. <u>Ezek jó része ugyanis kétségkívül a magyar köznép temetője</u>." László Gyula egy vidám epizóddal meg is toldotta az előbbieket:
" A Rákosi időkben meglátogatott minket Moszkvából Tretyakov professzor, kiváló szláv régész. Az őt körülvevő magyar kutatók egymással versenyezve bizonygatták, hogy a magyar honfoglaláskor itt mindenki szláv volt. Tretyakov professzor erre a következőt mondta: „Uraim, egyet nem értek, ha valóban úgy volt, ahogy önök mondják, akkor most miért nem beszélünk egymás között szlávul?" Csak remélni lehet, hogy ennek a mesterséges elszlávosításnak most már végre vége lesz!

Fennmaradt középkori okleveleink önmagukban is elegendő bizonyítékot szolgáltathatnának arra, hogy a Kárpát-medence őslakossága mindig is magyar volt, ha meglenne történészeinkben a kellő akarat ennek bebizonyítására. Hivatalosaink azonban jobban szeretik a „barbár lovasnomád" magyarokat a honfoglalással bevezetni a - gyakorlatilag üresnek tekintett - Kárpát-medencébe, ahol aztán idővel megszelídültek, és megtanultak földet is művelni - természetesen a szlávoktól.
Dr. Nagy Sándor: A magyar nép kialakulásának története c. könyvében, (1964) középkori okleveleink alapján egészen más következtetésekre jutott, ami azért is figyelemre méltó, mert ezeket a legutóbbi idők régészeti és genetikai kutatásai is

igazolták! A szerző azt állítja, hogy az itt élő nép már nagyon sokkal a honfoglalás előtt is magyarul beszélt, fejlett iparral, bányászattal, és mezőgazdasággal rendelkezett. (Sőt, szerinte az őstelepes kárpát-medencei nép az etruszkokkal is közeli rokonságban kellett, hogy legyen.)
Megemlíti például Szent Istvánnak egy 1006-ban írott adománylevelét, amelyben a nyitrai káptalannak szőlőket adományoz, és átengedi neki a gabona és bor tizedét Nyitra, Párutca, Molonos, Könyök, Kereskény és Gyurkova településeken.
„*Az 1015-ös pécsváradi alapítólevél szerint* (Szent István) *110 vincellér, azaz szőlőműves családot adományoz az apátságnak, Szekszárdon pedig szántóföldeket, erdőket, szőlőket, nádasokat és kaszálókat. A rendelkezésre bocsátott iparosok száma 78 volt, a bányászoké 20, a mezőgazdaságban foglalkozóké 780*.” (Összesen 41 falu, 1107 család.) „*Ezek az adatok pedig azt bizonyítják, hogy a Kárpát-medencében elég sűrű, és gazdaságilag is fejlett népelem élt már jóval a honfoglalás előtt.*”
„*...A mai Baranya megye 331 községéből körülbelül kétharmad rész megvolt a honfoglalás előtt. ...A pécsváradi oklevélben szereplő 41 falu mind magyarnyelvű, például Kölked, Kövesd, Varasd, Várkony, Hetény, Ormánd, stb. Ebből pedig az is következik, hogy a névadó nép szintén már az ősidők óta ott lakozott. Az őslakosság tehát helyhez kötött földműves, szőlő és gyümölcstermelő volt. Gyümölcsény nevű falunk Baranyában még ma is megvan, de nevének tanúsága szerint még abból az időből való, amikor a „ny” képző a mai „os-es-ös” képzőnek felelt meg, amikor tehát a gyümölcsöst még gyümölcsénynek nevezték. Ez pedig még jóval a honfoglalás előtt volt. Ha 2000 évben állapítom meg ezt az időt a honfoglalás előtt, akkor sem mondok hihetetlent, mert az „n” lágyítva „ny” még sumir képző volt*.”
Ma már tudjuk, hogy az a képző nem a sumirból került a magyarba, hanem éppen fordítva, és ami az időpontot illeti, még ennél is jóval messzebbre tekinthetünk! Dr. Nagy Sándor azonban így is maradandót alkotott.

Az eddigiek után felmerülhet az olvasóban egy újabb kérdés: hol vannak a honfoglalás előtti múltunk egyéb nyomai? Mi történt a településeinkkel? Hová lettek az írásaink, ha egyáltalán voltak ilyenek? Legelőször is azt kell észrevenni, hogy a fordulópont nem a honfoglalás ebből a szempontból, hanem a római kereszténység felvétele, tehát nagyjából Szent István kora. Az Árpád után eltelt száz év nyomai ugyanis, ugyanúgy eltűntek, mint az azt megelőzőek! Ha az összmagyar történelmet nézzük, akkor úgy tűnik, számunkra itt korábban nem is történt semmi lényeges. Azonban, ha településeink történetét külön-külön is megvizsgáljuk, megdöbbentő következtetésekre juthatunk! Néhány idézet az Interneten elérhető településtörténetekből:

Budakalász: "*...ezen a környéken valószínűleg a Duna közelsége miatt már évezredekkel ezelőtt éltek emberek.*

Budapest: "*Budapest vidékének első állandó telepeit az újkőkor élelemtermelő közösségei hozták létre. Itt a Dunántúl legkorábbi újkőkori művelődés a Starčevo-kultúra nem jelent meg, a legelső falvak népessége, kultúráját tekintve abba a nagy kiterjedésű közép-európai körbe tartozik, melyet jellegzetes edényművessége után vonaldíszes kerámia kultúrájának nevez a kutatás*."

Kassa: „*A település ősidők óta lakott hely...*"

Kolozsvár: „*A város területén a legrégibb leletek a középső paleolitikumból származnak. Az ásatások tanúsága szerint folyamatosan lakott volt a neolitikum, bronzkor, vaskor idején is*."

Miskolc: "*A régészeti leletek tanúsága szerint a terület ősidők óta lakott, s ez Magyarország legrégebben lakott területe is. A több mint 70 000 éves leletek azt bizonyítják, egyike Európa legrégebben lakott területeinek*."

Ózd: „*A környék az őskor óta lakott terület...*"

Polgár: "*Polgár az eddig feltárt és múzeumokban látható, gazdag régészeti leletek tanúbizonysága alapján igen régi település, amely már az őskortól kezdve folyamatosan lakott hely volt*."

Szentes: "*A város környékének kedvező természeti adottságai már az ősidőkben letelepedésre csábította az embert. A feltárt régészeti leletek bizonysága szerint a terület az* újkőkortól *kezdve (i.e. 5000-3000) folyamatosan lakott hely volt*." **(**Városismertető/Várostörténet**)**

Tamási: "*Tamási évezredek óta lakott település*..."

Várpalota: "*A kedvező adottságok indokolják, hogy Várpalota területe és környéke ősidők óta lakott táj*." **(**Városunk - ismertető**)**

Veszprém: "*A rendelkezésre álló adatok alapján tudjuk, hogy Veszprém területe az i.e. 6. évezred második fele óta volt többé-kevésbé folyamatosan lakott*..."

Valójában minden jelentős kárpát-medencei településnek többezer éves múltja van! A „csalás" általában ott kezdődik, amikor egy város története így indul: „A fennmaradt leírások szerint..." Ez ugyanis a gyakorlatban azt jelenti, hogy csak a Szt. István utáni eseményekről eshet szó, mert valakik törölték a település történetéből a római kereszténység felvétele előtti eseményeket! Épületeinket, várainkat lerombolták vagy átépítették, ami megmaradt, azt Szt. István utáninak minősítették. Magyar betűs írásainkat megsemmisítették, a „rovásírást" betiltották. Csak a föld alatt maradt, ami maradt. Hála a Mindenhatónak, még így is éppen elegendő ahhoz, hogy múltunkat általuk újra megismerhessük.

Mindez tény, és nem valamiféle támadás a kereszténység ellen. (A mai katolikusok egyébként sem tehetnek semmiről.)

Az eddigiek alapján, ismételten igazat kell adnunk Magyar Adorjánnak, aki ezt írta az Ázsiából jöttünk-e, vagy európai ősnép vagyunk c. könyvében: „...*E nép, vagy faj az ezredéveken át, időközönként számtalan rajt bocsátott ki magából, hol északra, hol keletre, hol délre és nyugatra, amely kivándorolt szakadékai kint néha nagy műveltségeket is alapítottak, (szumirok, pelazgok, etruszkok, stb.) majd hosszú idők folyamán nyelvileg, fajilag elváltoztak, átalakultak, más népek közé vegyültek, de mindenfelé olyan nyomokat hagytak maguk után, hogy ezeket a tudósok és kutatók a világ különböző részeiben észrevevén a magyarságot hol innen, hol onnan származottnak kellett, hogy gondolják.”*

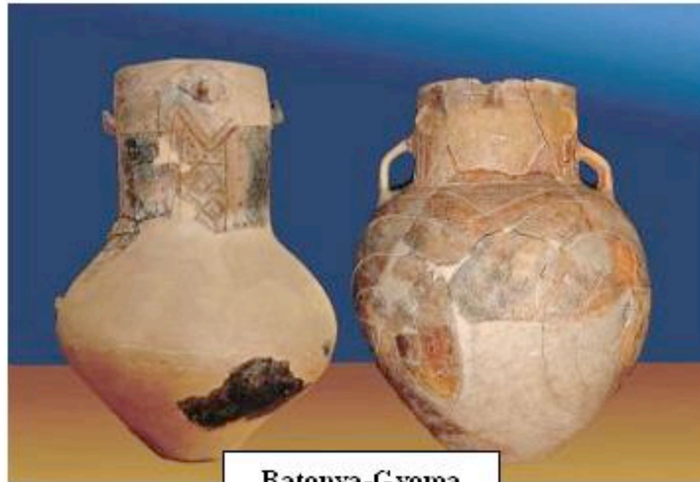
Bizony, sokan úgy gondolták, hiszen még a közelmúltban is úgy tudtuk, hogy itt a rómaiak előtt nem élt szinte senki. Még jeles régészünk, Gáboriné Csánk Vera is azt írta néhány évtizeddel ezelőtt, hogy „...a rómaiak kultúrát hoztak erre a senki földjére”. (Az ősember Magyarországon, 8.o.) Elhittük, hogy amikor Mezopotámiában már agyagtáblákra rótták a magyarral kétségtelenül rokon szumir szövegeket, akkor itt még semmi sem létezett, így a rokonságnak csak egyetlen logikus magyarázata és iránya lehetett: onnan került a nyelv ide. Ma már tudjuk, hogy mindez fordítva történt, de ezt csak a legújabb kor tudományának, a régészetnek és a genetikának köszönhetjük. Hogy a honfoglaláskor itt élők is kimaradtak a történelmünkből, annak is megvan már a magyarázata. Mint már tisztáztuk, krónikáink, gesztáink Magyarország előkelőiről, Magyarország előkelőinek készültek, így azokban az egyszerű jobbágyok csak mellékszereplők lehettek. A finnugorizmus célja pedig mindenkor a magyarság ázsiai betolakodóknak való beállítása volt, mint ahogy az ma is. Kizárólag a honfoglalókkal azonosították tehát a magyarságot. Vegyük észre: minden magyarellenességnek ez a csúsztatás az alapja! Éppen ezért, nekünk alapvető érdekünk ennek megcáfolása!

Összefoglalva a történetet, ha az őseinket keressük, nem kell nekünk sem az Ural környékére, sem Mezopotámiába, sem Belső-Ázsiába elmennünk. Bőven elég, ha a lábunk elé nézünk, mert a mi múltunk – tisztelet a szkítáknak, honfoglalóknak, de - elsősorban itt van, a talpunk alatt! Ahogy Herman Ottó mondta egykor: *„Aki a magyarok őshazáját vagy eleit és rokonságát sikerre való kilátással akarja kutatni, annak első dolga, hogy itt, a magyar földön ismerje meg a magyarságot!”*

*

2008. október 20.

Újkőkori arcos edényeink

Batonya-Gyoma

Szolnok

Rákóczifalva

Dunántúl

Békásmegyer

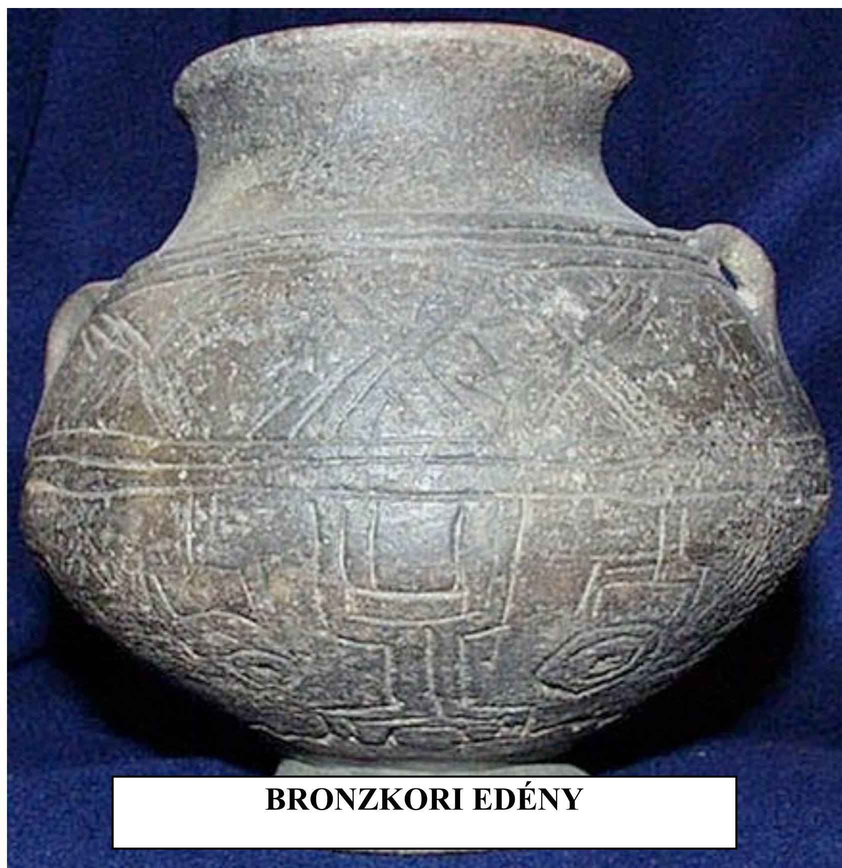
Biatorbágy

ÚKŐKORI „LÁNYOK” A DUNÁNTÚLRÓL

RÉZKORI VONALDÍSZES KOCSIMODELL

BRONZKORI EDÉNY

BRONZKORI URNÁK

BRONZKORI VONALDÍSZES LÁBASEDÉNY

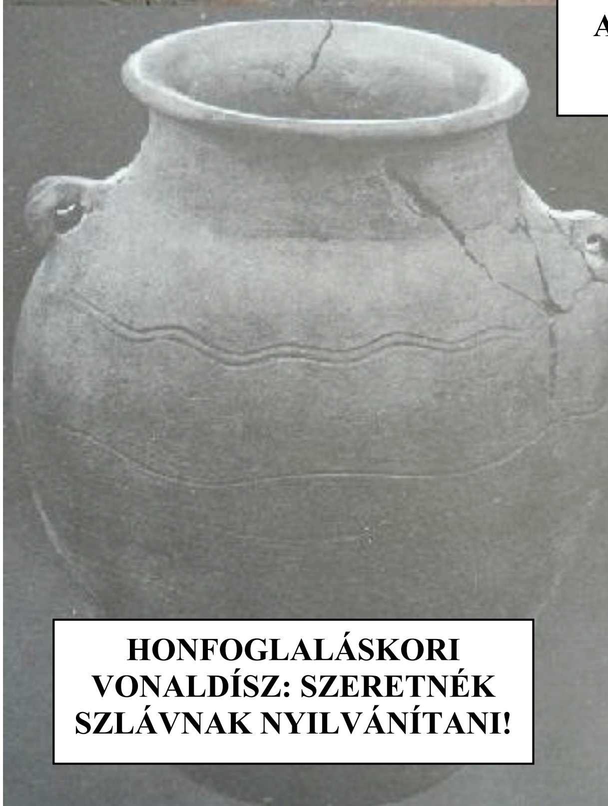

BRONZKORI VONALDÍSZES KORSÓ

AVARKORI VONALDÍSZEK

AVARKORI, HONFOGLALÁSKORI ÉS RÉZKORI KERÁMIA

HONFOGLALÁSKORI VONALDÍSZ: SZERETNÉK SZLÁVNAK NYILVÁNÍTANI!

JELLEGZETES APRÓ FÜLEK: RÉZKORI HAGYOMÁNY!